КНИГА - ИГРА

2

ПОСЛЕДНИЯТ УБИЕЦ НА ДРАКОНИ

РОБЪРТ БЛОНА ЕЙАРИЪН УЕЙН

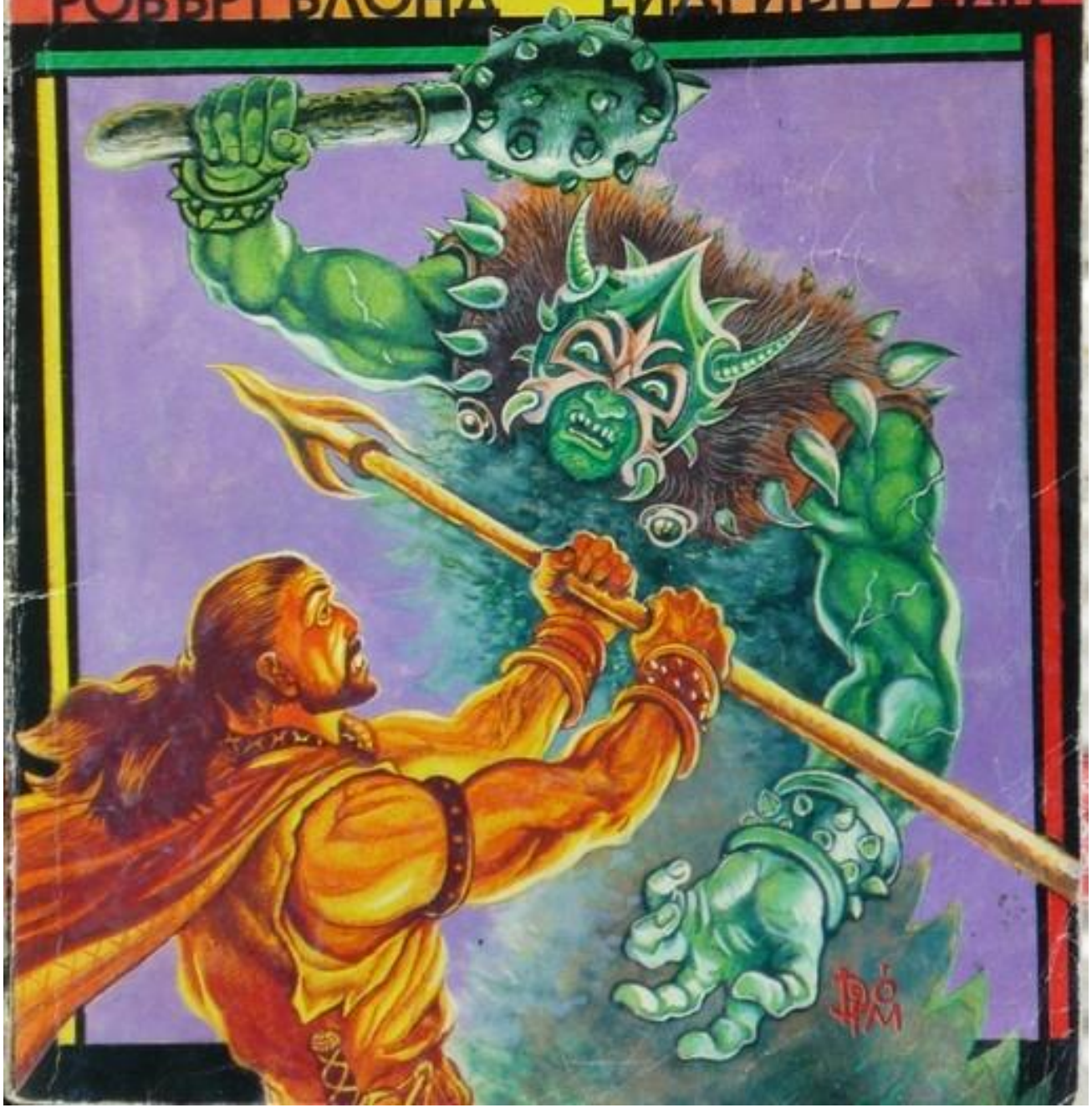

Ейдриън УЕЙН и Робърт БЛОНД

ПОСЛЕДНИЯТ УБИЕЦ НА ДРАКОНИ

Издателска къща **ПЛЕЯДА** ®
София
1994

Сканиране, разпознаване: ckitnik, 2010
Обработка и форматиране в *.pdf: manferd, 2012

Copyright
ПЛЕЯДА ®, 1994
© Ейдриън Уейн и Робърт Блонд, 1994
© Димитър Стоянов – ДИМО,
оформление на поредицата,
художник на корицата, 1994
© Ивайло Иванчев, художник
на илюстрациите, 1994

Редактор Вилиана Данова

Ейдриън Уейн и Робърт Блонд

ПОСЛЕДНИЯТ УБИЕЦ НА ДРАКОНИ

КНИГА – ИГРА

художник на илюстрациите
Ивайло ИВАНЧЕВ

Издателска къща **ПЛЕЯДА** ®
София
1994

ПОСЛЕДНИЯТ УБИЕЦ НА ДРАКОНИ

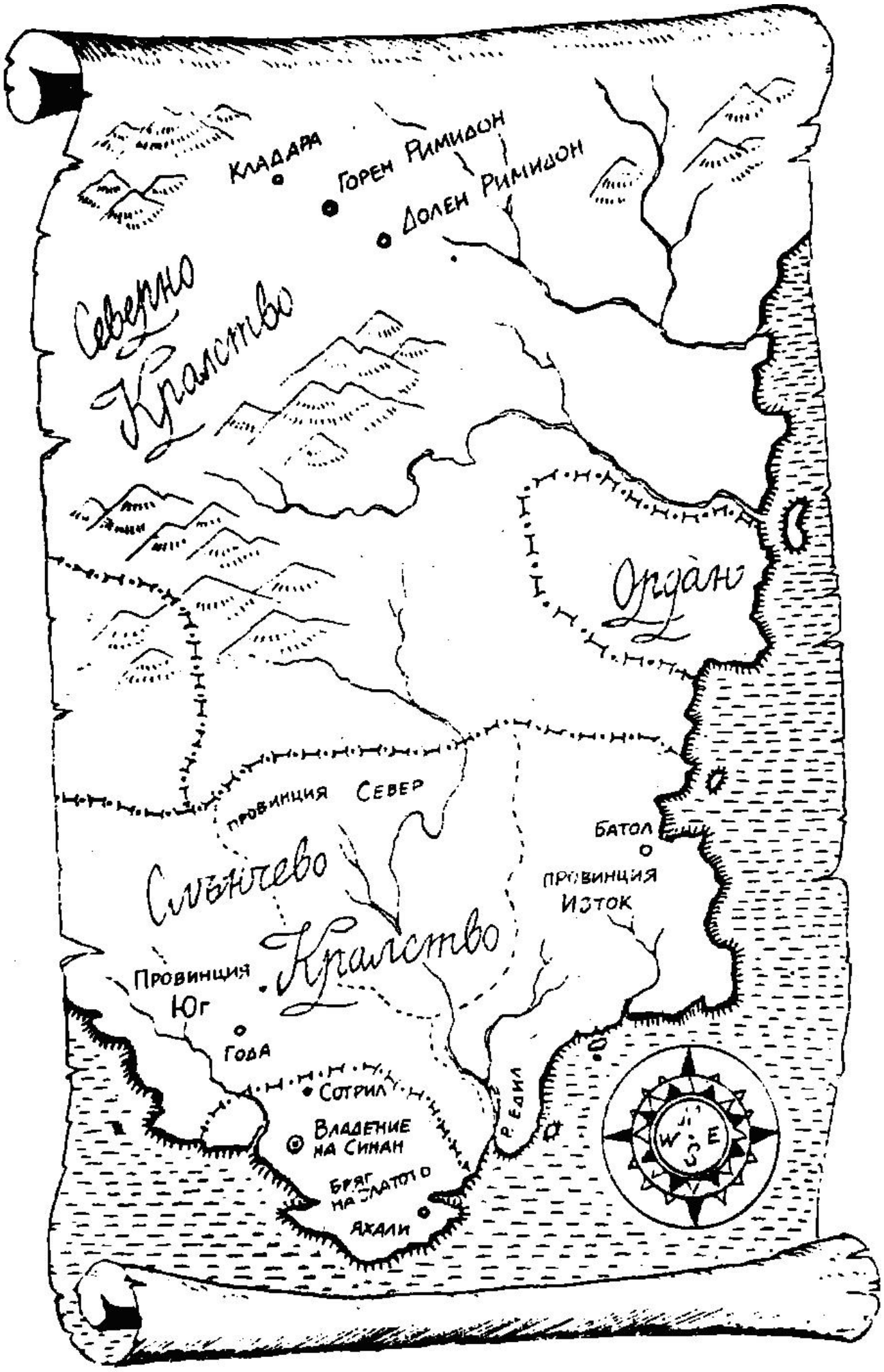
Кладара
Горен Римидон
Долен Римидон
Северно Кралство
Ордан
Провинция Север
Батол
Провинция Изток
Слънчево Кралство
Провинция Юг
Года
Сотрил
Владение на Синан
Бряг на Златото
Яхали
Р. Едил
W
E
S

1.

В едно доста ранно за моите представи утро аз излязох на дървената веранда на „Меден звънец“ с чаша червено вино в ръка, спокойно огледах хоризонта и седнах на най-горното от трите стъпала, издигащи къщата над калта на пътя. Всъщност нямаше какво толкова да оглеждам: хоризонтът беше пуст и по мокрия, кафяв път с два дълбоки коловоза не се мяркаше ни ездач, ни пътник. Единственото движещо се нещо бе един окаян, лазещ на четири крака селянин, обилно наквасен отвън и отвътре, който скоро премина край странноприемницата и влезе в града, без да ми обърне внимание.

„Град е твърде силно казано“, помислих аз и отново погледнах пътя – десетина дървени къщи, храм на някакво селскостопанско божество и странноприемница. Като изключим това, което вече бях свършил, нямах работа тук, а за него няма да ви разказвам поне засега. Кладара бе едно малко, запуснато село и беше крайно време да си тръгвам, но явно част от първичната леност на мястото вече се бе вселила у мен.

Оставих пълната чаша на дъските (всъщност почти не пиех, но непрекъснатата консумация бе неписан закон в „Меден звънец“) и се вторачих в малката черна точка, яхнала друга малка точка на четири крака, приближаваща се в галоп. Преминаването на вестоносец през Кладара бе забележително събитие само по себе си, така че с любопитство огледах одеждите му (странни и доста мърляви), конят (кафяв и още по-мърляв) и накрая малкото флагче, което носеше на дълга тънка пръчка. Гербът ми беше напълно непознат и бе разположен накриво върху сивосин фон, а под него се мъдреше претенциозна руна. Ездачът мина доста бързо пред верандата и очите ми продължиха да се движат по инерция, преди да осъзная, че е спрял. С нарастващо изумление проследих как скочи от пръхтящия кон, преметна юздите му през изкривения парапет и изтрополи по стълбите покрай мен. Олющената врата се затръшна зад гърба му и ме остави да се занимавам със собствените си предположения.

Слънцето бавно изгря.

Поседях още половин час на стъпалата, умишлено избягвайки да разсъждавам за вестоносеца, но накрая бях принуден да призная, че той идваше за мен.

Спокойствието беше свършило. /2/

2.

Казвам се Белаур Х. Чете се „белаур екс“ и след Х-а има няколко цифри, обозначаващи къде и кога са ме намерили. Забравил съм ги. Едно е сигурно: било е много далеч оттук, както и да го погледнете. Това, че живея двойно, дължа на майка си, която, вместо да спестява, за няколко хиляди ми купи специален контейнер, преди да ме захвърли насред някакъв парк. Било е декември и минала цяла седмица, преди едно заблудено хлапе на слейборд да ме открие. Обществото се погрижило за мен, уредило ме в дом за сираци, дало ми идиотско име и петцифрен номер и отгледало малък престъпник.

На осем съм обрал вестникарска будка посред бял ден в състояние на наркотично опиянение. Не бях виновен аз, а другите момчета от приюта, които ме нарекоха „бъзльо“ и ме надрусаха, без да се усетя. Оттогава, с малки прекъсвания, вървя надолу.

Сега съм на тридесет и две.

М-да.

Там (ще наричам моето време и място „Там“, защото не мога да ви обясня нито къде е, нито кога е) беше средата на лятото, когато Белаур Х еди-кой си номер го осъдиха на еднопосочно, доживотно темпорално-пространствено заточение. Първите три бяха пълна глупост, защото нямаше апаратура за връщане назад, за прекъсване на процеса или нещо подобно; освен това ТП-преходът те изпраща не просто в друго време или друго място, а в друга Реалност. „Заточение“ пък е юридическа формалност, защото гаранциите относно точката, в която ще изскочиш обратно в триизмерното пространство, са твърде незадоволителни: ако там наистина има планета (а, съдейки по точността на методиката, обикновено няма), то атмосферата (ако въобще я има) вероятно ще бъде отровна; изобщо шансовете да се озовеш жив в обитаем свят от хуманоиден тип са… са много, МНОГО малки, въпреки всички приказки за човечност, справедливост и прогрес спрямо смъртното наказание.

Затова, когато имплодирах, полуразкъсан и порядъчно удушен, заровен в някакъв горещ пясък, и си поех въздух, бях доста учуден. А когато след няколко часа повдигнах глава и зърнах град, трептящ в маранята на хоризонта, можех да кажа само „…“ и да я наведа отново. Градът беше Года, провинция Юг в Слънчевото кралство, а по някакво необяснимо усукване на обстоятелствата аз.

Белаур X (май оттогава не си помня номера) бях Тук.

За добро или за зло. /3/

3.

Накрая въздъхнах и ритнах чашата надолу към пътя. Замислено изгледах изливащата се течност и влязох в странноприемницата. Вестоносецът бе там, беше облегнал флагчето на стената, пиеше вино, удобно седнал до огнището и разпитваше съдържателя. Неразкопчаното му палто, краката в дебели ботуши, протегнати към огъня, и най-вече червеният му нос показваха, че е отраснал в по-топли земи. Беше ранна пролет и кладарци вече ходеха по риза, а каминте рядко се палеха.

– За какъв дявол си запалил огън, Гван? – изтърсих с премерено стържещ глас.

Гван се опули още повече, ако това изобщо бе възможно, и рязко сви рамене. Вече не го гледах – бях вперил хладен поглед в непознатия. Той се обърна към мен с изражението и позата на човек, който току-що е платил да му запалят камината, готов да се бие за това. Две секунди му бяха достатъчни, за да отмести уплашено очи от моите и да продължи да се топли, докато аз не отидох и не го изритах през вратата.

Удовлетворен, се оттеглих към масата, до която бях оставил вече приготвения си багаж. Погледът ми често беше достатъчен сред тези хора. Боя се, че откриваха в него нещо ужасно разумно… и животинско; нещо, което все още им липсваше. Там, откъдето идвам, почти всички гледат така. Седнах и поставих двете си ръце върху масата – преднамерен жест, който накара следящия ме с ъгълчето на окото вестоносец да престане да ме следи.

„Южняк“, помислих със смесица от учудване и презрение. „Това пък не съм го очаквал.“

Бях се събудил през нощта със странен хлад в стомаха, който не можах да удавя във виното на Гван. И тогава, след втората чаша, разбрах, че съдбата ми идва отново, за да ме потърси. Качих се горе и събрах багажа си, стегнах го в походна торба и сложих отгоре му копието. Но това, което преди винаги ми беше помагало, сега не прогони студа. Задаваше се нещо голямо.

И какво? Зиморничав южняк. На юг не става нищо. Няма дракони. Нито варвари. Нито пък воини-изверги. Бях имал работа с повечето от тях, но знаех също, че топлината на Черните земи не ражда нищо друго, освен черни хора.

– По каква работа, странниче? – наруших тишината, а за да не прозвучи прекалено учтиво, добавих – Мръсни са дрехите и глупав е гербът… – той се обърна – … значи идеш отдалеч.

Изхили се нервно, неговата южняшка кожа! Гласът му беше доста приятен и култивиран, какъвто рядко се чува тук:

– Гербът не е мой, вестоносец съм. Изпратен съм да търся един човек, когото господарят ми иска да види.

– А кой е господарят ти? – казах с меден гласец.

– Лорд Синан от Брега на Златото – отвърна вестоносецът.

– Всеки нормален пратеник би се поклонил, когато споменава името на господаря си.

Той ме погледна.

– Може би се изразявам твърде сложно. Стани и се поклони! – добавих малко по-силно.

Стана и се поклони, глупакът.

– Търсиш Белаур Могъщия, нали? – запитах, щом седна.

– Белаур Страшния – уточни той.

„Това пък не го бях чувал“, мина през ума ми.

– Е, аз съм – обявих. /4/

4.

Не изпусках този невероятен шанс. Преживях. Един човек с доста опит и знания, (точно заради опита и знанията тези хора бяха на хиляди години) има възможност дори да преуспее в подобен свят, както самодоволно си мислех. Ако си бях учил уроците по химия и физика, щях да бъда най-

добрият магьосник наоколо; можех да стана мъдрец, или кралски съветник?… Цяла година, в която непрекъснато си сменях занятията, ме убеди, че мозъкът не ми служи за нищо. Принудих се да се уча, за да оцелея, чиракувах, унижавах се докато осъзнах, че все пак с нещо съм по-висш от поданиците на Северния крал (или на Слънчевия крал, няма значение). Използвах това нещо.

И ето ме сега, Белаур Могъщия, Белаур Страшния, Белаур Копиеносеца, който идва и си отива (с повечето пари на работодателя), оставяйки трупове на убийци, крадци и чудовища: станах нещо като частен стражник, воин на съдбата, и то най-добрият; не беше трудно – в този свят всички способни хора бяха престъпници, така че нямах конкуренция (за официалната стража предпочитам да не говоря). Поне засега враговете, които печелех, непрекъснато излизаха по-глупави от мен.

Поне засега.

Още помня първата си битка. Беше в Года, два дни след като бях изскочил в пустинята, на час път от града. Тези два дни бях прекарал в дребни кражби (дрехи, храна и т.н.) и за пръв път се бях осмелил да вляза в кръчма, носеща гордото име „Синият зелен“. (Тук трябва да отбележа, че разбирах и говорех местния език като роден; чел бях нещо по въпроса (теоретически разработки относно психолингвистичния ефект на Мюлер). Ближех чашата си с медовина, когато някакъв тип с меч ми се заяде. Скочих, както е прието Там, и му светнах един, а когато някакъв милостив зяпач ми подхвърли оръжието си, осъзнах, че съм попрекалил. Беше ужасно. Размахвах тежкото небалансирано острие като… е, не знам като какво, докато всички се хилеха. Когато онзи ме наръга, бях почти благодарен. Изхвърлиха ме на улицата. Допълзях go едно ъгълче и оживях. Със следващите си откраднати пари купих нож (той и досега виси на кръста ми: случайно бях избрал нещо доста прилично от раз), а от първия си убит разбойник (виж, с ножа бях по-добър) се сдобих и с меч.

Сега съм Белаур Капиеносеца: явно нещо от стремежа да бъдеш оригинален се е запазило от Там. И съм много добър.

Много. /5/

5.

Вестоносецът ме изгледа недоверчиво.

– Виж хората наоколо – рекох, без да се тревожа, че наоколо няма никой. – Кой кладарец освен мен би могъл да е Белаур… ъ-ъ-ъ, Страшния?

– Лордът поръча да проверя белега – каза той с трепереш глас.

Направих му и това удоволствие. Очите му се разшириха при вида на дългата, неприятно бяла черта, слизаща надолу по гърба от лявото ми рамо. Навлякох отново дрехата си:

– Е?

Той стана и се поклони, за всеки случай:

– Елате с мен, о, рицарю, на меча!

– Какво?! Чак до Брега на Златото е един… – възкликнах, но спрях навреме, преди да го обидя – … южняк?

Той ме погледна и хладно заяви:

– Лордът поръча да сте там до две седмици, рицарю на меча.

Май трябваше да реша. Дали беше нужно да се доверя на чувството си да приема мисията, без да знам нищо за нея /18/ или бе по-добре да пратя по дяволите досадния вестоносец и наглия му господар /33/?

6.

Къщата бе просторна и доста богата, но стопаните й явно я бяха зарязали по най-бързия начин, вземайки само най-ценното. В един долап открих доста храна и я пренесох в общата стая, където се настанихме.

– И какво представлява този ваш черен дракон? – попитах с пълна уста.

– Гръмотевицата – отговори старецът. Беше наплашен и изкуфял. – Никой не го среща лице в лице, всеки побягва или умира. Той е…

– Че той няма лице – възразих. – И ездачът му също.

Дядото ме изгледа недоволно, изкаран внезапно от състоянието на мазохистичен унес.

– Защо не бягаш? – намеси се логично Гал.

Човекът го погледна прочувствено:

– Няма смисъл. Рано или късно ще настигне всички ни. Идва оттам – ръката му посочи горе-долу севера – и ще ни смаже. Минаха бегълци от Слънчевото кралство. Идва. Черният дракон. Гръмотевицата на смъртта…

Кимнах тактично на Гал и излязох навън, отнасяйки една паница с храна.

– Тоя ми действа деморализиращо – признах. – Поотучил съм се да слушам възхвали за противника си точно преди битката.

– И къде ще отидеш?

– У съседите. /8/

– На малко разузнаване. /40/

7.

– Слушай, маце, що не се чупиш, а? – казах с най-гадния си тон, заради който всяка нормална жена би зашлевила шамар, и с цинично задоволство зачаках резултата.

Тя повдигна прекрасните си вежди в невинна почуда и ми се усмихна обезоръжаващо. Зяпнах.

– Не чу ли? – продължих ожесточено. – Разкарай се!… Върви да спиш и остави другите… да спят – последните ми думи прозвучаха странно и аз с изненада установих, че всъщност не възнамерявах да кажа това и че ми става все по-трудно да бъда ядосан.

Чернокосата пристъпи крачка напред и прошепна нещо, от което всеки нормален мъж би се изчервил. Усетих предателска тръпка и една част от съзнанието ми се ужаси, когато ръцете ми омекнаха, а на лицето ми цъфна идиотска усмивка. Нощната гостенка продължи към мен и най-вероятно щеше да падне в прегръдките ми, ако един последен, отчаян импулс не бе тласнал ръката с копието напред. В миг убийственият умствен натиск отслабна, а прелъстителката отскочи с невероятна бързина и ловкост и в очите й светнаха опасни искри. В същия миг в главата ми проблесна прозрението.

„Дявол да го вземе“, задъхах се, „сляп ли бях, та това е…“

Яростен рев раздра гърлото ми и копието потъна до дръжката в гърдите на непозната. Момичето падна на колене, стиснало окървавеното оръжие с нежните си пръсти, а невинният, кристалночист, почти детски поглед не се откъсна от ужасените ми очи докато вътрешностите ми се свиха на топка и страшното подозрение ме разкъса. Сетне се строполи встрани, очите й угаснаха, а по тялото й премина свръхестествена тръпка. Иззад бледите, прекрасни устни щръкнаха хищнически зъби, изящните й длани се изкривиха в кошмарно сбръчкани ноктести лапи, а от гърба й, разкъсвайки наметалото, с плясък израснаха чифт огромни ципести крила.

Поех дълбоко въздух, овладявайки с мъка спазъма си. Бях прав. Инкубус.

Трупът бе започнал да се разлага светкавично, изпускайки невероятна воня. Стиснах здраво гърлото си, отворзах Синих и побягнахме към пътя. Отново бях отървал кожата. Инкубусите представляват полуматериални изчадия, които хранят интерес единствено към жизнените сили на невнимателния пътник. Преданията настояват, че те винаги се появяват в образа на прелестна девойка (единственото превъплъщение, в което са уязвими) и ако невнимателният пътник е дотолкова невнимателен, че ги покани при себе си, моментално ще попадне в магическата им власт и ще намери края си в техните любвеобилни, но смъртоносни обятия.

Върнах се безславно в града и спах в някаква полусрутена къща, тракайки със зъби от студ. /25/

8.

Събудих се сам. Бях заспал неусетно, заслушан във воя на вятъра. В стаята беше притъмняло, а небето се виждаше през отворената врата: голямо и обагрено в алено и лилаво – пустинно вечерно небе. Гал седеше на пода до вратата и гледаше навън.

– Какво става? – изграчих.

– Нищо, общо взето. Последните десетина души избягаха на юг и отведоха оня дядо. Май сме сами в целия град.

Млъкнахме. Небето потъмня още малко докато осъзная, че някакво стабилно бучене се е промъкнало в свистящия по пустите улици вятър. Усилваше се. Гал ме изгледа уплашено, сетне скочихме на крака (аз грабнах копието) и излязохме на улицата. Поколебах се и бавно тръгнах на север, откъдето идваше звукът, а момчето ме последва.

Последните къщи на Сотрил (учудващо голям за пограничен град) вече се изправяха от двете ни страни, когато бученето се превърна в рев. Застинах, втренчен в белеещите се в сгъстяващия се мрак дюни и разорания път, опнат сред тях.

А после Черният дракон, Гърмът, известен още и като Светкавицата, бавно изникна иззад пясъчните хълмове.

Умът ми отказа да го свърже с нещо познато, докато се носеше към нас. Ужасяващият рев накара въздуха да затрепери. Малки купчинки пясък се сриваха по склоновете на дюните, земята се тресеше, той идваше, огромен и черен, а от муцуната му струяха неземни снопове светлина. Почти можех да видя дребната сянка, която го беше възседнала.

Гал се опита да каже нещо, но не можа. Тъкмо си мислех какво ли би могъл да каже, освен „Майчице! Да бягаме!“, когато ми щракна. Прозрението ме блъсна като приливна вълна, коленете ми омекнаха и през оглушителния грохот дочух собствения си истеричен смях.

Беше мотоциклет. /20/

9.

След дълго мотаене из тъмните улици бях намерил онова, което търсех, и бях заспал със съня на праведните, докато съзерцавах парчетата звездно небе в пробития покрив.

Събуди ме неприятното чувство, че някой опипва колана ми с цел да ми открадне кесията. Без да отварям очи, протегнах ръка и сграбчих няколко пръста. Чух крясък и докато ги отварях (имам предвид очите), прехвърлих притежателя на пръстите през внезапно вдигнатото си дясно рамо. Скочих на крака и се огледах: джебчията – дребен, мърляв, засега невъоръжен – тъкмо се изправяше, а двама други стояха край коня ми и ме гледаха учудено. Изчаках първия да се изправи докрай и яко го сритах в гърдите като здраво стоях на опорния крак. По-смелият от оставащите се хвърли отгоре ми с нож в ръка, който аз му взех, а него оставих да падне на земята. Май му счупих нещо, защото заквича. Третият вече търчеше надолу по улицата.

Хвърлих ножа встрани, извън обсега на двамата, които се гърчеха по пода, и поведох Синих навън: Докато го яхвах, чух зад гърба си някаква непозната обидна дума и се обърнах с любознателна усмивка:

– Какво?

Нещастникът се изпули и задиша учестено. Слязох от седлото и дружески приклекнах до него:

– Просто не чух, човече. Повтори го.

– Убий ме бе, копеле! – изсъска той.

– Нямам такива намерения – казах търпеливо. – Просто…

Някъде отзад се чуха две последователни издрънчавания. И без да поглеждам, знаех какво е: познатото „тряс-прас“, предизвикано от брониран страж, който застава на разкрачените си дебели крака, стиснал алебарда със заплашително изражение. Импровизирах:

– Просто исках да ти помогна, човече. Чух някакви крясъци в тази къща и си казах: какво ли…

Стар номер. И този път не мина.

– Стани с ръцете горе. Без излишни движения! – измуча стражът.

Това и направих, обръщайки се: войниците бяха двама, в смехотворни бойни пози, с алебардите, шлемовете и всичко останало.

– Ела сега на топло, да си поговорим! – каза нагло единият.

Поклатих глава и тръгнах към него. Първо извика нещо, после се опита да ме намушка с алебардата. Естествено, бях се отдръпнал, хванах дръжката и я изтеглих докато си удари носа в лакътя ми. Замахнах към втория с острото, той се отдръпна, предпазвайки се, и аз го посрещнах от другата страна с тъпото. Прекрачих тенекиите, отново яхнах Синих и в тръс напуснах Долен Римднон без закуска. /25/

10.

Станах, стоплен от одобрителния поглед на непознатата, и сритах разпенения Синих, който се мяташе на границата на нервния припадък. Постигнах резултат. Той нададе умопомрачителен вой, отскубна се с последно, отчаяно усилие от поводите и се понесе с диви подскоци в нощта.

Ядът ми мина удивително бързо. Всъщност, май дори не успях да се ядосам. Какво пък – някакъв си истеричен кон, който щеше да ме хвърли от седлото на първия завой – щях да си купя нов още на сутринта. И освен това, можех ли да се ядосвам за каквото и да било, докато бях в присъствието на такова приказно създание?

Примъкнах се до огъня. Създанието вече се бе настанило удобно и ме гледаше така, че стомахът ми се сви на топка, а ушите ми светнаха в алено.

– Ела при мен! – прошепна демоничният глас и аз отидох като агънце.

Докато потъвах в мечтаните обятия, една бунтуваща се част от съзнанието ми успя да отбележи, че на това, което прегръщам, му израстват зъби, ноктища и огромни ципести крила, сетне и тя се предаде, оставяйки ме в изпепеляващата страст на последната ми любовна нощ.

Щях да намеря края си, ужасяващо нелеп, но прекрасен сам по себе си, в лапите на инкубус.

11.

– Синан ще ме направи на нищо – рече неспокойно Гал и ме погледна.

– Да те върна ли? – казах заядливо. – Отървах те от оня шопар и въобще не ме е грижа дали дъртият го толерира.

Гал млъкна. Седяхме в приемната на градската резиденция на Върховния Лорд Синан в столицата на Брега на златото. Беше късната сутрин на втория ден. През изминалото денонощие вестоносецът премина от горещи благодарности, през сложни размишления, go предпазливи укори. Аз си оставах на твърда хетеросексуална позиция. Това често ми създаваше проблеми Там, където странните взаимоотношения бяха обект на нарастваш интерес. Вече и тук.

– Заповядайте – каза някакъв тип с церемониално пончо.

Станахме.

– Само господин Белаур – допълни оня. Влязох в обширна зала, оскъдно мебелирана, затова пък отрупана със скъпи килими, драперии и рогозки. На обичайния кичовски южняшки диван се беше разположил слаб, сух мъж с къса козя брадичка. Пушеше от нещо като стъкленица, свързана с мундщука чрез тънка тръбичка. Мисля, че се казва наргиле. Лорд Синан ме изгледа неприязнено и пусна облак зловонен дим.

Седнах без да питам. /28/

12.

Закъсняхме! Миг след като взех решението, изстрел с гранатомет изкопа димящ кратер отляво. Хвърлих се светкавично върху вцепенения си спътник и двамата се стоварихме на земята много преди дъждът от пясък, камъни и дървени отломки да се изсипе отгоре ни. Веднага щом с безмерна изненада установих, че съм невредим, насочих вниманието си към Гал. Той хленчеше неудържимо, макар че също се беше отървал без драскотина. Нямах време за друго, защото към нас се стрелна виещ картечен откос, доказвайки ми, че взривът не е бил случайно попадение. Скочих на крака и повлякох вестоносеца надолу край къщите, докато плазмените заряди дълбаеха настилката зад гърба ни. Сетне свърнах в първата пресечка и им отнех тази възможност. Моторът, който междувременно ни бе застигнал, се заклещи между предните две сгради в твърде тясната улица и неистово зарева.

Бутнах Гал в един вход и заобиколих, за да изляза отново зад чудовището. Онзи даваше ту напред, ту назад, стените на къщите се огъваха и падаха и машината постепенно се измъкваше.

Бях спокоен, но в стомаха ми се бе притаил онзи особен тих, хладен страх, който ме подтикваше да действам.

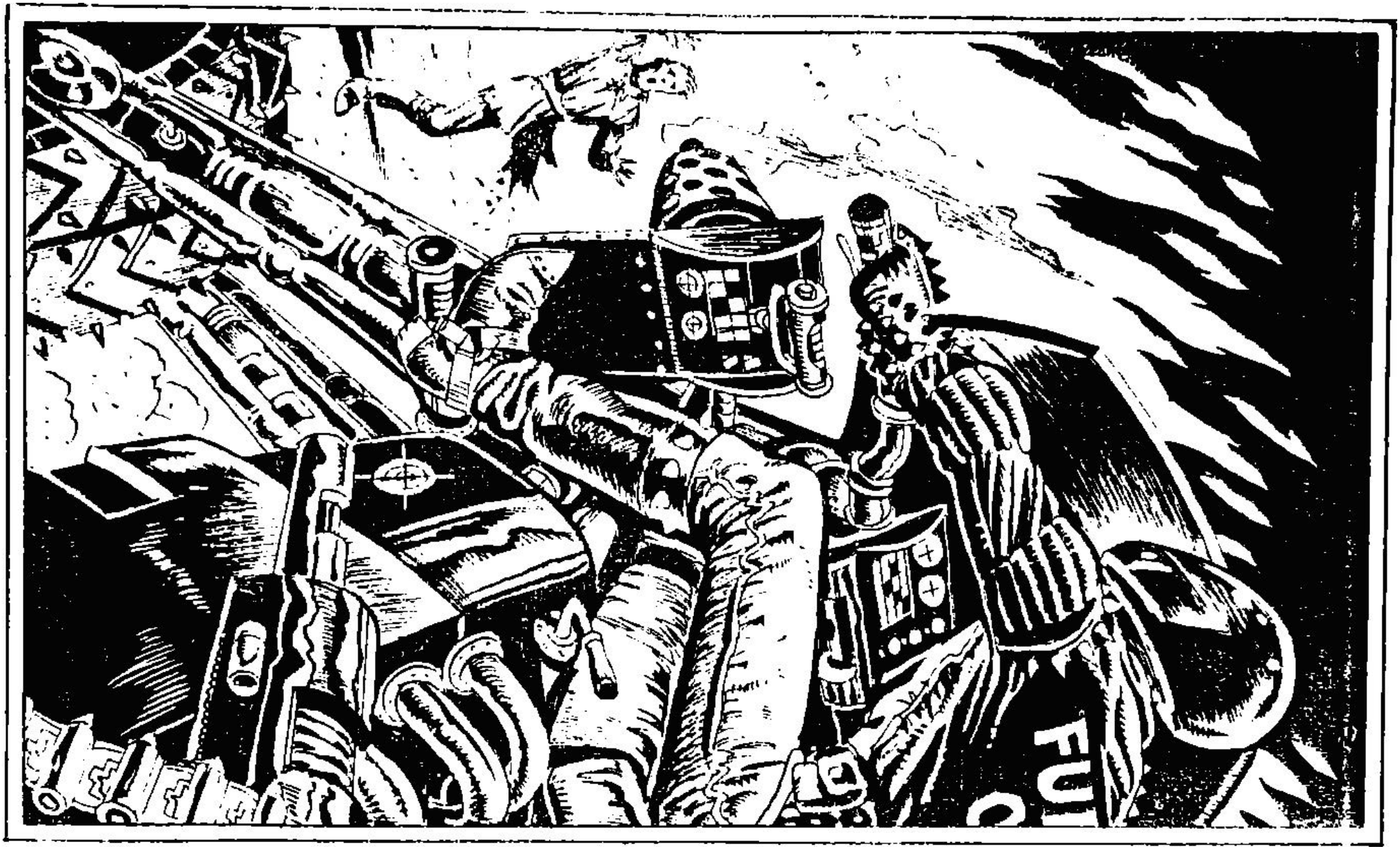

Хората бяха прави: това тук бе ужасно, по-гадно от дракон, по-опасно от самия мен. Този бе дошъл от бъдещето и убиваше, което го правеше мой колега; но аз не разполагах с мотоциклет като танк.

Стиснах здраво оръжието си, изучавайки конструкцията на машината: вериги, рама, полуоткрита кабина за водача. За момент си помислих дали не бих могъл да го улуча с копието, но се отказах, поне засега.

Магьосникът също бе прав: бях пробил дупка в Света и тоя се бе изсипал вътре заедно с мотора, иначе не си го обяснявах.

Да видим сега двигателя – ядрен, реактора и всичко останало – трудна работа да го счупиш.

Май и самият аз бях прав онази нощ в Кладара, когато се уплаших не на шега: подобно нещо наистина не ми се беше случвало.

Явно имаше отзад камери за нощно виждане или биорадар, защото ме усети, обърна покритата си с каска глава и ме погледна за миг. Точно тогава моторът се освободи и се втурна на заден ход, аз се претърколих встрани и хукнах, а той се обърна насред улицата (с веригите беше адски повратлив) и ме подгони, бълвайки огън. Вече познавах този квартал (то и не беше останало много от него), намерих Гал и се втурнахме нанякъде, а онова се понесе след нас.

И тогава улучи. Момчето изпищя и когато го погледнах, половината от левия му крак я нямаше, а кръвта му се лееше наоколо. Щеше да прилича на умрял, ако не крещеше. Обърнах се и също закрещях, докато запращах копието право към стоманената грамада. Сребристата ивица се плъзна в светлината на фаровете и явно улучи нещо, защото избухнаха рояк искри, а двигателят зави на умряло. Не си правех илюзии, че ще избухне или нещо подобно, грабнах Гал и го понесох колкото може по-далече от металния звяр. /29/

13.

– Мисията – казах половин час по-късно на чаша вода в една кръчма с крайно уплашен съдържател – се състои в това да убия гореспоменатата гад. Самият факт, че цялото му имущество ми бе преотстъпено, говори, че е страшен изрод.

– Или беден изрод – вметна Гал.

Той не беше на вода.

– От известно време в северната ви съседка стават странни неща – продължих невъзмутимо. – Нещо ужасно броди от град на град и оставя твърде малко свидетели, които да разказват за него.

– Чух – каза той замислено. – Черен дракон, язден от черен човек без лице.

– Блестял на слънцето и убивал с гръмотевичния си дъх – завърших портрета. – Та наскоро това чудо май твърде се е доближило до границата. Синан се е уплашил не на шега.

– Има си хас. Провинция Юг на Слънчевото кралство е на ден път оттук.

Доизпих водата си и поисках още една. Съдържателят ми я донесе веднага, забележимо накуцвайки.

Мислите ми внезапно се завъртяха в нова, твърде интригуваща посока. Дали не беше назрял моментът да зарежа глупака Синан и мътната работа с Черния дракон и да замина, може би заедно с Гал, далече на Запад – нещо, което отдавна възнамерявах да направя /41/?

А ако се заемех с мисията си /34/, съвсем нямаше да е поради страх от Лорда или стремеж да удържа обещанието си, а заради постоянното, загадъчно чувство, че имах много повече общи неща с цялата история, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

14.

Зад дюната бе опънат по-голям балдахин, а под него имаше дълга дървена маса с множество столове. Двамата с Гал седнахме, докато повечето стражи се оттеглиха, заедно с коня му. Аврен остана в носилката си, поставена до масата.

– Войниците ни са останали с впечатлението, че се опитвате да влезете без разрешение в морската ни градина.

– Така си беше – казах – само дето не знаехме, че има морска градина.

Лордът кимна благо и погледна някого зад гърба ми. Един гол слуга ми наля някаква бистра течност, наля на Гал и изчезна. Отпих, оглеждайки брегова та ивица. Приличаше на нудистки плаж в Маями бийч, само че повечето от къпещите се, плуващи и прочие хора бяха мъже.

Извърнах поглед. Гал целомъдрено съзерцаваше чашата си, а Аврен съзерцаваше Гал. Станах и произнесох с неприятен, стържещ глас:

– Благодаря за гостоприемството.

Лордът опули очи и каза мазно-учудено:

– Няма ли да посетите морската Ни вила?

Стана ми още по-противен.

– Не.

Той очаквателно погледна някого зад гърба ми.

– Не искам повече, благодаря – казах като пълен глупак.

След това не помня. /31/

15.

Това не му пречеше да е ужасяващ. Беше голям като истински вековен дракон – три огромни вседеходни вериги хвърляха пясък във въздуха, а щом се доближи, ездачът откри огън с нещо като плазмена тежка картечница и взриви две-три къщи.

Издишах рязко. Трябваше веднага да реша!

Все още не беше достатъчно близо, за да ни е забелязал, и ако отново се скриехме в къщата, имах всички шансове да го изненадам.

Можехме да хукнем по улиците на юг, за да избегнем непосредствената опасност и за да си осигуря време за изобретяването на свестен план. /12/

А, в края на краищата, защо да не заложех всичко на карта, срещайки го „лице в лице“? /44/

16.

Овладях внезапния си импулс и бързо отстъпих няколко крачки назад, потъвайки надеждно в сенките. Студената стомана на ножа лежеше в ръката ми.

Моторът премина с грохот и сияещи светлини.

Изчаках още една секунда и с два скока се озовах зад него. Замахнах, без да претеглям на ръка оръжието или да се прицелвам: бях го правил толкова пъти, че просто нямаше нужда, а и разполагах с един-единствен миг, преди онзи да ме усети. Смъртоносният къс желязо просвистя в мрака блесна в лъчите на фаровете и се впи в гърлото на рокера, в момента, в който обръщаше глава назад. Победоносният ми крясък се сля с неговия, сетне аз млъкнах, а той продължи да крещи, извърна светкавично машината и стреля едновременно с всичките си оръдия.

Наистина беше жилав противник.

Залпът ме настигна по средата на първия ми скок.

17.

От откъслечните и крайно непрофесионални (от моя гледна точка, разбира се) спомени на проститутката успях да съставя груба картина на Фарковото леговище. Както и очаквах, беше използвал изоставено рибарско селце, за да настани в него гарнизона си. Единствената нова сграда бе двуетажната му лична квартира, обзаведена с всичко, което може да се открадне – тоест, с всичко. Като най-сериозен проблем по време на схватката се очертаваше евентуалното затъване до кръста в луксозните килими.

– Кой знае – промърмори жената, когато между хълмовете изникна нещо като укрепен вход с двама пазачи – може пък да ми върне парите, без да…

Въобще нямах такива илюзии. Очертаваше се типична задача с лесно влизане, труден удар и невъзможно бягство.

Двуколката спря пред входа. Единият от пазачите се приближи откъм страната на дамата с окуражаващо тъпо изражение, сложил ръце на двата окачени на колана му меча.

– Искам да говоря с Фарк – каза спокойно проститутката. – По лична работа.

Очите на стража упорито и за дълго се спряха в нейните:

– Лична?

– Незаплатена услуга – уточни спътницата ми.

– Не ми приличаш на проститутка – усъмни се мъжът.

Тя тръсна глава и с едно плавно движение плъзна робата надолу по тялото си, спирайки точно навреме. Блестящите къдрици се посипаха по голите й рамене.

– Наистина ли? – възрази хладно жената.

Подозрителният поглед с нежелание се премести върху мен:

– А той?

– Моят телохранител – каза проститутката с подчертано пренебрежение.

Издадох долната си челюст напред и загледах стража като вол.

– Минавайте – изръмжа той накрая.

Двуколката влезе в селището и трясъкът на затварящите се врати ознаменува едно неприятно откритие: единственият път навън бе обратно през тях. Рибарите бяха построили колибите си плътно в кръг, за да се пазят от вятъра, и без съмнение Фарк ги бе укрепил допълнително от външната страна, превръщайки селцето в крепост.

Продължихме към голямата сива къща в средата. Над главите ни пищяха чайки. Кочияшът спря пред входа, тракайки със зъби. Хладничко беше, наистина.

– Тази тишина не ми харесва – измърморих.

Още по-малко ми харесаха мрачните, добре въоръжени типове, които наизлизаха от колибите и бавно закрачиха към нас от всички страни. Обърнах се нервно към входа. Пазачите се хилеха зад сигурната преграда на един отряд лъконосци.

– Фарк. Морски драконе!

Тонът на проститутката бе изгубил голяма част от предишната си студена самоувереност. Всъщност вече можех да го определя като… раболепен?

Обектът на приветствието леко се усмихна:

– Отлична работа, жено.

Загледах го. Беше гордо изпънчен на прага, крепейки под мишница странно познат черен шлем с шипове. Изругах ужасено. Май вече схващах.

– Убийте го – изсъска Фарк.

Можех да направя само едно. Генералът на престъпниците все пак беше допуснал малък пропуск в изкусната засада: бе свалил тежката си броня. Запратих копието и миг преди хаосът на последната битка да го скрие от погледа ми, зърнах как падаше, смъртоносно пронизан.

А после всичко свърши.

18.

Въздъхнах уморено:

– Седни. Не съм рицар, а наемник. Не се бия с меч, а с копие. И ако Лорд Синан си мисли, че ще бъхтя пътя до Черните земи, за да ме види, му кажи, че е… – отново спрях, знаете за какво – че е заплес! Едно време имаше по-други отношения между наемниците и уплашените господари. Имаше уважение… и…

Май не беше толкова тъп. Извади една приятно закръглена кесия и ми я подхвърли. Оставих я да падне на пода, за да се почувства неудобно.

– И седмиците ще са три.

– Две.

– Седемнадесет дни – казах, силно изненадан.

Той кимна. Огледах го малко по-внимателно.

Всъщност не беше нито тъп, нито толкова захлупен, колкото ми се стори в началото.

– Заминавай – казах бащински. – Как ти е името?

– Гал.

Повече не му обърнах внимание, забил поглед в левия си ботуш, докато не чух трясъка на вратата. Тогава вдигнах глава и се заслушах в заглъхващия тропот на копита, Стори ми се, че чувам още нещо. Времето./26/

19.

– Стражата Въобще нямаше да се занимава с вас, милейди – забелязах сухо. – Можехте да останете… или да ме оставите.

– Стражата щеше да се занимава с мен – каза тя с приятен, леко разглезен глас. Не можех да остана. Виждаш ли, аз… обикновено имам проблеми със Стражата, породени от професията, на която съм се посветила.

Виждах. Деколтето й бе дотолкова интригуващо изрязано, че функцията му беше по-скоро на допълнителна декорация към това, което би трябвало да прикрива. Ароматът на екзотичен парфюм, който се разнасяше около дамата, вероятно караше кучетата да подскачат чак в Горен Римднон.

Обобщих наблюденията си в най-изразителната от всички отговарящи думи.

– Няма нужда да бъдеш толкова груб – отбеляза тя, без да се обижда. – Освен ако това не е задължителна част от облика ти.

– Опасявам се, че е изискване на професията, на която съм се посветил – отвърнах словоохотливо. – Май вече мога да слизам.

– А мога да се обзаложа, че тази професия също ти създава проблеми със стражата – продължи тя невъзмутимо.

– Какво искаше от вас оня таралеж? – смених темата.

Тя помисли малко, преди да отговори:

– Бивш клиент… като че ли останал недоволен от нещо.

– Това ме учудва – казах късо.

Дамата се усмихна, откривайки изумително белите си зъби:

– Малцина остават недоволни, както любезно забеляза. Не мисля, че ще бъдеш един от тях.

Ухилих се и аз:

– Ще трябва да откажа, милейди. Ако оставим другото настрана, съдържанието на кесията ми едва ли ще Ви задоволи.

– Не ме разбирай погрешно. Аз искам да те наема – каза внимателно проститутката.

– Това – почесах се – е възможно.

– Някои дела, които трябва да доведа докрай, изискват участието на силни мъжки ръце. Един малък подарък срещу една малка услуга… – тя ме изгледа загадъчно.

Сбърчих чело:

– Знаете ли, 6 момента най-подходящият подарък би бил един здрав и силен кон.

– Ще има и кон – отвърна дамата и се наведе към мен в очакване.

Ако зависеше от мен, доста щеше да почака. В новото й положение деколтето й бе изцяло лишено от функции.

Но колкото и трудно да беше, трябваше да реша: да се наема да свърша работата срещу подходящо заплащане /22/ или да откажа, доверявайки се на старата максима, че виното и жените носят предимно беди /39/?

20.

Това не му пречеше да е ужасяващ. Беше голям като истински вековен дракон, три огромни всъдеходни вериги хвърляха пясък във въздуха, а щом се доближи, откри огън с нещо като плазмена тежка картечница и взриви две-три къщи. Някаква съвършена огнехвъргачка избълва пет невероятни пламтящи струи, подпалвайки останалото наоколо.

Гал се разпищя, но не мръднахме от мястото си и накрая аз вдигнах високо копието в дясната си ръка. Ослепителните лъчи на фаровете го срещнаха и чудовището забави ход. Ревът бавно заглъхна до тих вой, после съскане на хидравлика оповести окончателното му спиране.

– Ей, копелдак! – викнах достатъчно силно, за да бъда чут.

Виждах ездача неясно зад светлините – с черни дрехи и каска с черно огледално покритие. „Човекът без лице“. Предполагам, че и той ме виждаше зле зад отблясъците на копието, което все още държах вдигнато, за да предпазя очите си. Но ме чу съвсем добре и изпече част от пясъка до мен, за да ми го докаже. Гал рухна на колене, но не се уплаших, защото беше просто от шока.

– Знам, че няма да ме убиеш! – извиках.

Всеки човек, седнал върху стоманен дракон на два етажа и спрян от дребна фигурка с копие, става любопитен. Това любопитство бе единственият ми коз.

– Не още – отвърна той.

Гласът му беше нисък, дълбок и определено неприятен. Говореше на тукашния език (още едно доказателство за психолингвистичната хипотеза на Мюлер).

– Чудиш се какъв си, нали? – рекох, колкото да кажа нещо.

Той като че ли се разсея и взриви малко къщи. Изревах, за да му привлека вниманието.

– Обръщай се и изчезвай! – продължих пресипнало и застрашително. – Мястото ти не е тук.

Рокерът се изхили дълго и гръмогласно.

– Броя до пет – изтърсих. – Това е последният ти шанс. После се считай за мъртъв. /42/

21.

След малко станах, метнах вързопа на гърба си и прокарах по познатия начин дръжката на копието, докато дългото, четири пръста широко острие застана над лявото ми рамо. Платих на Гван в брой и взех от конюшнята му сивия жребец, който отдавна си бях избрал. В личната ми кесия останаха да се търкалят три очукани опала, а аванса на Лорд Синан провесих на кръста си, до нея. Може би тук е мястото да спомена кожените си панталони с няколко скрити джоба, широкия колан с кесията (вече две) и двуострия нож, както и поовехтялото наметало, бежовата

вълнена риза и тежкарските накитници от кафява кожа; а може би не е. Както и да е, сбогувах се със съдържателя и неколцината ранобудни пияници, насядали в трапезарията, яхнах коня си (името му беше по-подходящо за шопар: Синих) и потеглих, без да бързам по калния път.

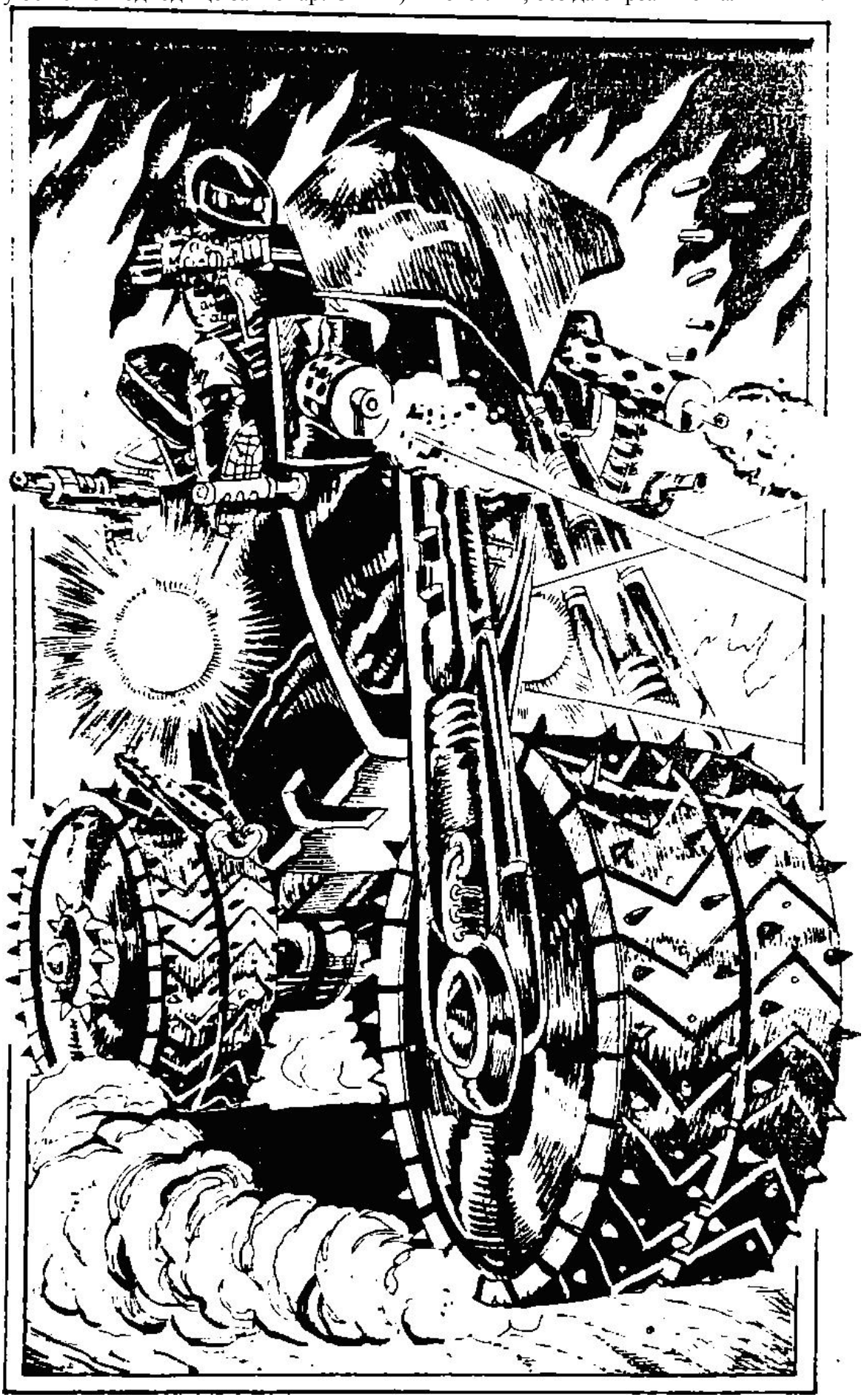

Късно следобед влязох в Горен Римднон (винаги съм се чудил как ги измислят тия названия; все още не бях преодолял гадния си навик да ги съкращавам и в резултат на това да получавам мръсни думи; „римд“, например, е една от многото думи за некадърник в най-болезнения смисъл), но никой не намираше името Римднон (горе-долу като Градът на Рогоносците) за обидно, докато аз не го съкратих; вбесих неколцина (мир на праха им) и обядвах в нещо, наречено „При Прасето“, докато Синих се натъпка със сено така, че не можеше да върви. Дори успях да дремна на стола, преди да продължа.

Сетне сръгах яко коня и до полунощ изминахме същото разстояние за двойно по-кратко време. Разлаях повечето кучета зад оградите на Долен Римднон и ритнах едно-две от тези, които не бяха зад оградите, преди да се замисля къде да потърся подслон: в странноприемница /30/, в някоя изоставена къща из покрайнините /9/ или извън града, в крайпътната гора /37/?

22.

– Да – казах накрая – съгласен съм.

Проститутката се засмя леко и отривисто (обичайното сравнение е ромон на планински поток) и с това разсея някои от опасенията ми. Благодарно мълчах през следващите няколко минути, докато кочияшът ни закара до една голяма и наглед порутена къща. Дамата влезе вътре и излезе обратно в дълга тъмна роба, вместо в предизвикателните си блестящи одежди отпреди. Когато двуколката се отправи с делова скорост към покрайнините на града, най-сетне наруших тишината:

– Каква е работата, милейди?

Заедно с дрехите като че ли беше сменила и лицето си. На мястото на любезното предложение се бе настанила хладна самоувереност.

– Отиваме в Пустия квартал – осведоми ме тя. – В леговището на оня мръсник Фарк Морския дракон. Дракон! Пфу!

Последва обстоятелствена ругатня, времетраенето на която използвах, за да пусна няколко ледени тръпки да се разхождат по гърба ми. Морският дракон имаше печална слава – властелин на всяка отрепка, разхождаща се по улиците на Батол. Всички престъпни браншове редовно му изплащаха тлъсти данъци, в замяна на което той държеше градската стража далеч от тях, понякога посредством масови кланета на служителите й. Изведнъж съвсем ясно си спомних един неприятен случай от недалечното минало: нищо и никаквият пазач на един от перлените складове на Фарк по крайбрежието се изправи срещу мене. Това бе от най-опасните битки в живота ми по всички канони и с повечето мръсотии на ръкопашния бой. След час дебнене и взаимно ръгане излязох от склада победител, но на четири крака. Е, после се оказа, че нищо и никаквият пазач е бил кръвен брат фарков, обучаван рамо до рамо с него, но това не беше никакво успокоение в случая.

– Дължи ми пари, копелето – отговори проститутката на неизречения ми въпрос. – Много пари. За цял месец денонощна работа в мръсната му бърлога.

Местността ставаше все по-мрачна. Предположенията ми също. В най-лошия случай дамата до мен я чакаха още няколко часа неплатена работа. А за Белаур Копиеносеца, враг номер едно на повечето престъпници в Батол и убиец на фарковия брат по оръжие, казан с вряща смола и игли в ушите щяха да са твърде леко наказание.

Дали пък не бе по-добре да се откажа? Можех да жертвам част от репутацията си в полза на личното благополучие. Един кон и една проститутка май бяха твърде малко за такава работа.

– Половината от парите са за теб – каза тя, като че ли отгатнала мислите ми.

Помъчих се да си представя половината месечна заплата на една батолска проститутка, но не успях. Трябваше да си купя специално муле, за да ми носи портфейла. Можех да тегля една на Лорд Синан и тайнствената му мисия и да тъна в разкош около три месеца. Хм…

Дали бе по-добре да довърша започнатото /17/ или трябваше да предпочета по-разумната алтернатива /39/?

23.

Хванах ръката на вцепенения си спътник и веднага се шмугнах обратна вътре. Бутнах Гал в отсрещния ъгъл и опрях гръб в стената край входа, нормализирайки дишането си. Пръстите ми играеха по дръжката на копието.

Грохотът се усилваше с всяка секунда. Внезапно случаен лъч от мощните фарове нахлу през отворената врата и освети за миг стаята. Погледът ми неволно отскочи към ъгъла на Гал. Той си стоеше там и ме гледаше с широко отворени, ужасени очи. Побелелите му устни мърдаха несвързано.

Стиснах зъби и рязко подадох глава навън, втренчвайки се в стоманения звяр. Вече бе съвсем близо и нов плазмен залп разпердушинваше къщите почти от упор. Носеше се… към нас! Изревах и скочих върху Гал, сетне се хвърлихме към вратата и в този миг стените се пръснаха в адския огън.

Свърших по най-глупавия начин, без онзи дори да заподозре за съществуването ми.

24.

Дявол да го вземе, не можех да оставя когото и да е в лапите на извратения дебелак.

Легнах на изстиващия пясък и почаках да се стъмни, после на прибежки се доближих до вилата, долепих се до една стена, без онзи на покрива да ме види. Направих малко шум, за да привлека вниманието на пазачите, те тръгнаха към мен покрай сградата, а аз хукнах в обратната посока, заобиколих я и изскочих на входа. Беше останал само един и аз не се церемоних с него, а доста неелегантно го наръгах с копието, преди да гъкне. През това време единият се върна, следвайки своите стъпки, и като ме видя да блъскам главата на другия в стената (той пък беше дошъл по моите стъпки) се развика. Онзи от покрива скочи и се наниза на пиката на колегата си, когото пък пронизах аз.

В общи линии това бе всичко. Влязох спокойно във вилата, цапнах този-онзи и изтърбуших повечето стаи, докато открия Гал. Беше в последната на първия етаж. Старият мръсник Аврен го беше вързал с ремъци за стената и не ми се мисли какво щеше да му направи, ако не го бях ударил по врата с един ръжен. Лордът направи „Сссс“ и „Аааа“, а после припадна. Използвах нагорещеното желязо, за да прогоря ремъците и посетих конюшнята, която бях видял зад къщата при наложилата се обиколка.

Взехме най-хубавите коне. /11/

25.

Няма да ви разказвам за това как яздих като бесен на юг и все на юг, покрай границите на Ордан (там обикновено не се влиза), през източната провинция на Слънчевото кралство (там пък винаги се влиза) до Батол, Тюркоазът на морето. Рано сутринта на седмия ден конят ми се запрепъва от умора по настланите с коралови павета улици. Този път не можах да направя редовните си коментари по отношение на градското название, така че кротко се смъкнах от капналото животно, оставих го пред кръчмата „Мустакът на Суиндоуин“ и се намъкнах вътре. По-голямата част от помещението бе преградена от огромен бар, изсечен от една-единствена скала сив гранит. Над него от стената похотливо се хилеше глава на гигантски морски пор с дълги, подобни на игли мустаци. (Чак сега се сетих, че моряците наричат Суиндоуин едно божество от втора ръка, изобразявано с мутра на пор, мамутски бивни и конска опашка.) Приближих бара и със страхопочитание се облегнах отгоре му. Слънчевите лъчи пронизваха капаците на прозорците и чертаеха ивици по излъскания дървен под.

– Чаша вода – казах с равен глас на изскочилото изпод бара същество и го огледах любопитно. Вещер?

– Тежка сутрин, а? – констатира вещерът с физиономията на пора.

– Ъхъ – излъгах.

Отпих малка глътка и се опитах да го погледна в очите. Беше трудно, ако не и невъзможно. Взирането в трепкащи отвесни зеници, разположени сред тесни, жълтозелени ириси, се оказа изтощително занимание. Отказах се и пих още малко вода.

– Сега пристигаш – каза убедено вещерът.

– М-да – отвърнах разсеяно.

– Хората идват в Батол за три неща – започна въодушевено той. – Търговия, транспорт, проституция.

– Интересно – измънках.

– А ти? – продължи съществото с вещерско нахалство.

– Туризъм – казах предпазливо.

Вещерът сбърчи нос.

– Инфлация – добавих с надежда.

Той нервно облиза устни с дълъг и пораздвоен, тук-там, черен език.

– Неконтролируема икономическа експанзия – завърших триумфално.

– Успех – каза унило вещерът.

Кимнах, оставих чашата и се изнизах. (Току-що бях използвал мръсния номер, заради който Мюлер и психолингвистичната му теория би трябвало да бъдат изгорени на клада още при пръкването си. Човек или вещер от тази Реалност осъзнаваше значението на подобни думи,

защото всъщност бяха на родния му език. Проблемът, който обикновено довеждаше въпросния човек до тиха лудост, бе че това, което аз означавах, все още не съществуваше.) Затворих вратата с ритник. Отвътре се чуваше безпомощно хленчене.

Видът на улицата се бе променил значително през последните няколко минути. Първо, насамнатам вече се шляеха няколко престъпни на вид мъжаги. Второ, и по-важно, конят ми го нямаше. Вероятно бедният Синих вече бе на километри оттук, пришпорван от някой друг престъпен мъжага.

Седнах на една празна бъчва, услужливо търкаляща се наоколо, и потънах в мрачни размишления. Не ми се случваше за пръв път. Копието – слава на Суиндоуин! – висеше на гърба ми, така че най-приемливата тактика като че ли бе да се поразходя и да заколя първия ездач, когото срещна.

Изправих се и сторих една крачка по посока на градския център. Преди да направя втора, в противоположната посока с бясна скорост се понесе луксозна яркочервена двуколка, очевидно непредназначена за високи скорости. Теглеше я грациозна бяла кобила с вирната от ужас опашка, а звуците, които облеченият кочияш изтръгваше от животното с помощта на дълъг камшик, подсказваха, че то би искало да е колкото може по-далеч оттук. Двуколката профуча край мен и ми позволи да хвърля мигновен поглед на единствената пътничка. Не изглеждаше съвсем зле.

След каретата се носеше причинителят на цялата суматоха, възседнал великолепен гребец в цветовете на нощта. Беше се опаковал в мрачна броня с множество ужасяващи шипове и обиграно размахваше исполински черен боздуган, способен да смачка цялата двуколка с един удар.

Внезапно току-що започнатите ми размишления бяха прекъснати от умопомрачителен вик за помощ, явно произведен от жената в каретата. Ако изобщо трябваше да правя нещо, сега му беше времето.

Трябваше ли да се намеся /43/, на страната на преследваната красива дама, естествено, или бе по-разумно да си направя пас /39/, вземайки предвид съотношението на силите?

26.

Понякога плача.

По-често се напивам.

И сънувам един и същ сън. Седя си Там, в парка със статуите, и гледам голямото дърво, което е най-малко на хиляда години. Духа лек ветрец и ми роши косата, а по тревата търчат деца. Майките им търчат след тях. Понякога от алеите се отклонява някоя кола и усмихнат баща маха отвътре на хлапетиите си да се качат, за да ги заведе на хорото.

Там ми липсва. /21/

27.

Нищо не ни забави по целия път на юг и след като прекосихме тихите, кафяви води на Едил Животодръжката (знам, че не звучи добре, но и на техния език беше същата глупост) влязохме в Брега на Златото седем дни преди крайния срок.

Вълните нежно галеха пясъчния бряг и за момент с носталгия си спомних плажовете Там, а после избухнах в смях при случайната мисъл за дебел бял варварин, проснат на слънцето по без броня.

– Няма нищо смешно – заяви Гал, а аз продължих да се хиля, докато осъзнах, че се е вторачил в нещо зад мен.

Обърнах се и конят ми сам спря, за да мога да разгледам десетимата войници по-добре. Всъщност имаше нещо смешно и то бе, че бяха само по набедрени препаски в закачливи цветове; но не бяха дебели, нито бели (типичният тъмнокафяв тен), нито проснати, а доста умело държаха опънати лъкове. Повечето от стрелите сочеха към нас.

– К'во става бе? – казах по навик и вдигнах примирително ръце към тила си, щом тетивите се опънаха с още по-дразнещ звук.

Движението ми имаше не само психологически ефект: сега дръжката на копието почти докосваше върховете на пръстите ми.

– Ръцете долу – каза тихо един от тях.

Не беше глупав. Смъкнах ги:

– Какво ви тревожи, господа?

– Искаме да продължим – рече Гал.

– Не може – отвърна стражът.

Свих рамене и скочих отгоре му. Някои от стрелите изсвистяха покрай мен, а други се забиха в коня ми.

„Сбогом, Синих!“ – помислих, докато избивах главата на войника назад и допирах острието на ножа си в гръкляна му.

– По местата, стрелите долу! – обобщих.

Гал се изкикоти.

– Искаме да говорим с вас, млади човече – каза един глас зад гърба ми – мазен, тънък и самодоволно богаташки.

Отново се обърнах. Иззад една дюна се бе показал нов отряд от стрелци (някои дори и без препаски – какъв срам), а зад тях четирима яки мъжаги държаха носилка с балдахин. Вътре удобно се беше отпуснал дебел бял тип, който не беше варварин и никога през живота си не бе носил брони. Сега беше в бежова туника с ресни.

– Казвам се Аврен. Лорд Аврен – натърти той. – Бихте ли пуснали служителя ни?

Пуснах го. Цялата работа намирисваше на недоразумение.

– Явно е станало недоразумение – каза лордът. – Последвайте Ни, моля. /14/

28.

Аудиенцията ми приключи доста набързо. Стори ми се, че ако бях продължил да остроумнича и ако лордът беше с двадесет килограма по-тежък, щеше да ме изхвърли като мръсно псе. Вратата се затръшна така силно, че част от инкрустираните рубини изпопадаха, а Гал ме изгледа с ужас.

– Ъ-ъ-ъ – започнах, – май току-що загуби работата си.

Той премигна.

– Аврен се е разпищял, че ще си развалят взаимоотношенията. Върховният лорд ме заплаши, че самият той ще се разправи с мен, ако не му свърша работа…

– Голямо важно – каза Гал изненадващо.

– Цитирам: „Щом си убил четирима души, за да го изкараш от частната вила на Лорда на Яхали, задръж си го“.

– Значи съм на служба при теб – рече той весело.

– Няма ли да се ядосаш – поинтересувах се.

Той ме погледна с изражение „Мисли логично“.

– Май си прав – съгласих се с неохота.

Прав беше. Вече ми бе станал нещо като приятел и ако го оставех със себе си, щеше да бъде в безопасност от главорезите на Аврен. (Бях сигурен, че дъртата теменужка няма да остави нещата така.) А ако оживееше с мен, щеше да получи и нещо от наградата…

– Колко ще ти плати Синан? – запита Гал точно в този момент на размишленията ми.

Усмихнах се:

– Предплатата, която получих чрез теб, ще ми стигне поне за два месеца. Останалото, според него, съм щял да си взема от самата гад, след завършването на мисията. Все пак не бях толкова уверен и свих това-онова… – показах му няколко малки, но скъпи златни нещица, липсата на които Синан може би въобще нямаше да забележи – така че още някой-друг месец…

– И каква е мисията? – прекъсна ме той. /32/

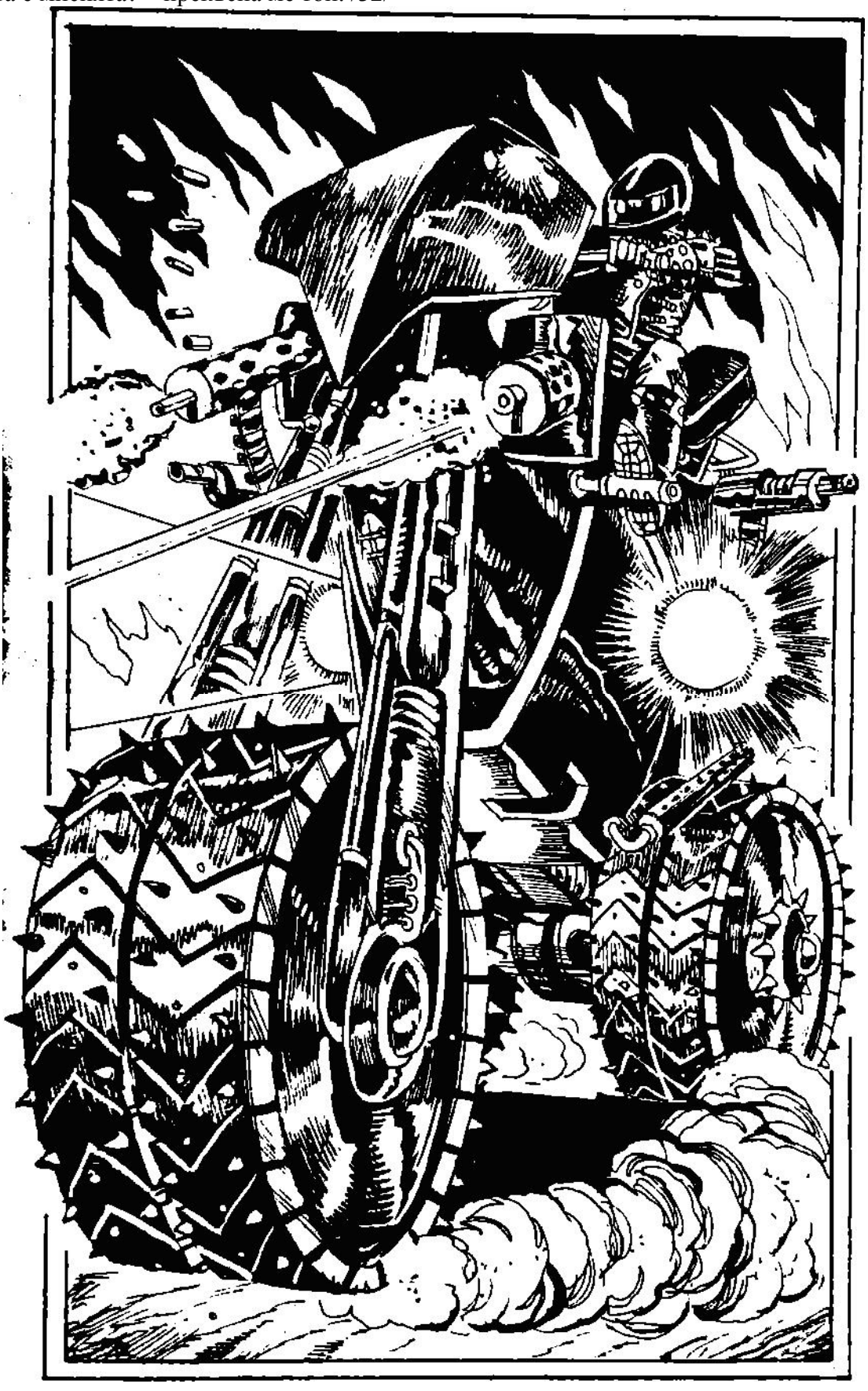

29.

Отидох може би чак в другия край на града, влязох в една къща, залитайки, и сложих Гал на пода. Беше изгубил съзнание, но някак успях да върна душата му оттам, където се беше зареяла, и с общи усилия спряхме кръвотечението. Рядко го бях опитвал с тукашни хора, но и този път подейства и когато пуснах ръцете му, лицето му беше порозовяло. Криво-ляво превързах коляното му и наистина много желаех да оживее, макар че щеше да остане до края на живота си с дървен крак.

Седнах до него, облегнал гръб на стената. Бях изтощен и разярен. Ревът на мотора ту се приближаваше, ту отслабваше – явно онзи обикаляше целия град, взривявайки всяка къща поотделно. Имаше средствата да го направи и очевидно бе достатъчно луд за това.

Напълно нормално поведение за човешко същество. Изсипваш се в някакъв свят, където не са чували за парната машина, седнал на атомен мотоциклет. Какво правиш? Обикаляш насам-натам, палиш, взривяваш, убиваш, изнасилваш и си гледаш кефа. В собствената си Реалност може би си бил презрян негодяй, отрепка, завършено нищожество, но тук си властелин. Там всяко ченге ще те смъкне от мотора с обикновена лазерна карабина, а тук мачкаш с веригите си най-великите рицари като буболечки. И ще продължаваш да го правиш докато ти омръзне.

Или някой те спре.

Гал беше заспал и дишаше дълбоко и равномерно. Станах й излязох от къщата. Единият крак ме наболяваше, но се затичах по посока на шума из тъмните улици. За миг погледнах небето с ярките, почти топли звезди, преди да се съсредоточа напълно върху преследването. Мисълта, че го виждам за последен път, не беше съвсем нова.

В бързината почти изскочих в светлината на фаровете и се натъпках обратно зад стената. Машината изрева срещу мен и продължи напред. След миг щеше да изскочи край полусрутената къща, до която клечах.

Нуждаех се от светкавично решение!

Дали трябваше да рискувам и веднага да се хвърля пред веригите /36/ или бе по-добре да изчакам да ме отмине и да метна ножа си към незащитения гръб на ездача /16/?

30.

Поразходих се из пустите улици, хвърлих презрителен поглед на няколкото мръсни и претъпкани гостилници около централния площад и спрях пред единствената свястна странноприемница в целия град. Носеше обещаващото название „Нощната пеперуда“ и през широко отворения, светъл вход се носеха също толкова обещаващите аромат на печено, тракане на зарове и весела глъчка.

– Четири опала – заяви двуметровият съдържател. – Вечеря, нощувка и грижи за коня.

– Не искам вечеря – поясних.

– Четири опала – повтори оня и предизвикателно ме изгледа.

– Така да бъде – отвърнах охотно. – Нахранете добре коня ми, а утре по изгрев-слънце искам закуска в леглото.

– А парите? – измуча подозрително съдържателят.

– На сутринта – обърнах му гръб.

На съседната маса се подвизаваше някакъв съмнителен тип с черни мустачки. Малкото цветно стъкълце летеше като бясно около трите кожени чаши и накрая потъна в едната. Мустакатият разпери ръце с широка усмивка към стърчащите наоколо мъжаги:

– Залагайте, господа!

Господата тъжно гледаха купчината от скъпоценни камъчета в неговия край на масата и по всичко личеше, че доскоро са имали по-близки взаимоотношения с тях. Проврях се напред:

– Четири опала?

– Четири опала? Чудесно! – живна комарджията. – Приемам облога.

Чашите отново се завъртяха и след миг стъкълцето изчезна от погледа. Хитрите, бързи очи се отместиха от кожените дъна и срещнаха моите:

– Къде е?

Вдигнах колебливо ръка, плъзнах я бавно над чашите, поспрях над средната и внезапно сграбчих лявата му длан. Той изохка изненадано и когато стиснах по-силно, пусна стъкълцето.

Пуснах го и аз, отброих си четири опала от купчината и тръгнах към стаята си на втория етаж, оставяйки мустакатия мошеник на грижите на изиграната тълпа.

Утрото gouge със сияеща зора, птичи песни и без закуска в леглото. Почаках малко, после взех багажа си и слязох при съдържателя.

– Днес увеличих цените – уведоми ме злобно той, преди да кажа нещо. – Пет опала за нощувката и всичко останало – завърши и заби глава в бара, сетне прелетя над него и се стовари върху дъските на пода.

– Така – рекох, извадих четирите опала, развързах кесията си и избрах най-грозния от трите оставащи. – Общо пет.

Съдържателят се опита да стане, отказа се и изфъфли нещо през внезапно оределите си зъби.

– Добре – съгласих се и добавих още един. – Компенсация за телесни повреди. /25/

31.

Свестих се доста бързо – слънцето още не беше залязло. Изправих се на колене, предпазливо докосвайки тила си. Главата ме цепеше яко, но момъкът поне ме беше ударил с тъпото на онова, с което ме беше ударил, така че кръвта бе малко. Не ми бяха взели нищо, преди да си заминат. Бях сам и охкащ на пустия плаж, доскоро пълен с хора. И конят на Гал не се виждаше.

Колебливо застанах на краката си и започнах да обикалям във все по-разширяващи се кръгове, докато различих посоката, в която бяха тръгнали, сред хилядите други следи. От тази операция ми се зави свят, така че погледах кротко плискащите се вълни докато реша какво да правя.

Без да съм решил, поех по широката ивица изпотъпкан пясък. Не бяха минали и двадесетина минути, когато иззад поредната дюна се показа голяма постройка на два етажа, боядисана в жълто и бяло. Спрях и я огледах: беше доста красива на фона на пастеленолилавото небе. До входа имаше трима войници, а докато я оглеждах, по плоския покрив мина още един. Стандартната глупава охрана.

В този момент ме обзеха съмнения. Дали въобще трябваше да се занимавам с тази работа? Можех да оставя Гал на съдбата му, колкото и ужасна да беше тя, и да продължа по пътя си без особени угризения. /38/

Но ако все пак пожелаех да разваля удоволствието на Лорд Аврен, очертаваха се две еднакво приемливи тактики: опит за хитрост /35/ или влизане с взлом /24/.

32.

За драконите попреувеличих малко. Голяма част от задачите ми тук бяха свързани с очистването на някой негодник, който тормозеше някой друг негодник с повече пари от първия. Е.

веднъж-дваж съм спасявал отвлечени принцеси, но повечето от мисиите ми бяха далеч по-малко благородни, а някои – направо противни.

Към последния вид се числи унищожаването на един магьосник с непроизносимо название в собствения му замък. Още сънувам уродите, с които трябваше да се срещна, преди да го открия в някаква кула (изглежда магьосниците не виреят по нормалните етажи: намираш ги или в мазето, или на тавана). Самият той не беше стока. Белегът на гърба ми е от една гаднява мълния, която се промъкна през защитата на вълшебния ми талисман (после го изхвърлих тоя боклук, ама и аз – да пазарувам от разпродажби на намалени цени!). Намушках го на две-три места, докато успея да го прикова към пода и, издъхвайки, той ми произнесе къса хъхреща реч в смисъл: „Кой, по дяволите, си ти, дето идваш и ме наръгваш, без да ти пука, че съм Велик маг? И въобще, ти май не си оттука. А-а, знам те аз, ти идеш от друга Реалност. Е, мойто момче, бъди сигурен, че ще дойдат твойте хора и тогава лошо ти се пише. Пробил си дупка в Света, а за това се плаща. И т.н.“ После пък целият замък се срути и трябваше да скачам през прозореца от втория етаж.

Такива ми ти работи. /13/

33.

Махнах отегчено с ръка:

– Сядай! Не съм рицар, а наемник. Не се бия с меч, а с копие. И ако Лорд Синан си мисли, че ще бъхтя пътя до Черните земи, защото така му е скимнало, му кажи, че е… – поколебах се и изсумтях раздразнено – знаеш какво да му кажеш!

Млъкнах и се вторачих заплашително в него. Вестоносецът продължи да ме зяпа с тъпо учудване, докато усети, че не би трябвало да го прави, отклони неумело поглед и едната му ръка, потрепвайки, се вмъкна под плаща. Сетне ми подхвърли колебливо появилата се на бял свят красиво извезана и доволно пълна кесия.

Разбира се, не мръднах от мястото си и вестоносецът видимо побледня, когато същата кесия падна с глух звук на дървения под. Проговорих, без да откъсвам очи от неговите. Гласът ми бе смразяващ:

– Няма да стане, момко. Прибери парите на господаря си – ритнах кесията към него – и му предай каквото сметнеш за добре.

Той ме гледаше, онемял.

– А сега напусни това място.

Може би имах предвид масата, трапезарията или странноприемницата… Вестоносецът предпочете да възприеме думите ми най-общо. Вратата се хлопна зад гърба му и случаен полъх на вятъра отнесе заглъхващия тропот на копита. Всичко свърши така, както бе започнало.

След два дни напуснах Кладара, защото парите ми свършиха. Почти веднага бях нает на изключително изгодна цена за една тайна мисия в кралство Ордан. Едва в процеса на изпълнение осъзнах, че цената съвсем не е била толкова изгодна, защото на няколко пъти едва отървах кожата. Ордан наистина е гадно място. Помислете си за тясно парче земя, където всяка педя е покрита с мрачни идоли и войнстващи религиозни фанатици, и може би ще добиете някаква представа. Както и да е, изпълних задачата си, лишавайки опечалените вярващи от един жив идол, и с парите, които все пак съвсем не бяха малко, препуснах на юг към Батол, Тюркоазът на морето. Тук се заседях доста дълго по работи, които няма да споменавам (достатъчно е да спомена, че в този град има хиляда и двеста, хм, увеселителни заведения) и за първи път чух за Черния дракон. Хората разказваха, задавяйки се от ужас, за някакъв невероятен изрод, пръкнал се нейде из провинция Север. Огромно черно чудовище, яздено от черен човек без лице, обикаляло от град на село и гръмотевичният му дъх носел смърт и разрушение. Историята необяснимо ме развълнува и внезапно осъзнах, че ме гризе същото чувство, което ме бе настигнало в Кладара. Без никакви колебания яхнах коня си и напуснах, макар и със съжаление. Тюркоаза, отправяйки се по пътя на мълвата – общо взето на запад. Продължих неотклонно, разминавайки се с все по-хаотични кервани от истерични бегълци, които не можеха да обелят една свястна дума от страх, но преди да намеря Черния дракон, той ме намери. Най-сетне бях отседнал в едно малко градче, чиито жители, кой знае защо, смятаха, че всеобщия проблем не ги засяга и че драконът вероятно ще се почувства задължен да заобиколи отдалеч мирното им кътче. И тогава, сред кървавата светлина на пожарищата в катраненочерната нощ, сред писъците на бягащи и умиращи хора, грохота на

срутващи се стени и избухващите огромни огнени стълбове, докато неземният, вцепеняващ вой на ужасяващия звяр ехтеше в ушите ми, аз разбрах. Разбрах всичко. Секунда по-късно Белаур Страшният свърши като вихрушка пепел в чудовищния пламтящ дъх.

34.

– Да тръгваме – казах енергично, щом наплисках лицето и врата си.

– Но… – започна Гал.

– Утре сутрин сме там – разясних.

– Но това е ужасно! Какво можеш да направиш?

– Виждал съм ги всякакви – казах късо. – Ако не искаш, не идвай. Оставям те на ласкавите грижи на приятелчето ти Аврен и заминавам сам.

Той скочи пъргаво:

– Трябват ни коне.

Ухилих се.

Яздихме на северозапад целия дълъг следобед и през втората част от нощта по един доста сносен път. Гал ми обясни, че оттам минавали търговците на Слънчевото кралство.

Небето розовееше, когато влязохме в някакъв притихнал град.

– Сотрил – каза вестоносецът, забравих да ви кажа какво стана с флагчето му… абе я по-добре да не ви казвам. – Границата е съвсем близо.

Здравата трепереше – дали от студ, дали от страх. Страшничко си беше, защото още не бяхме видели жива душа, а някои врати зееха отворени и скърцаха зловещо. Пустинният вятър тряскаше капаците на прозорците. По улицата се гонеха вихрушки прах.

Гал се окашля. Вече бях свикнал с идеята, че вижда повечето неща преди мен, така че се обърнах с ръка на дръжката на копието и с изражение на човек, мъчен от зъбобол. За щастие там стоеше само някакъв дядо, по-уплашен от нас двамата, взети заедно.

– Дойде ли, добри хора? – каза той с блеещ глас.

– Кой бе? – попитах малко неучтиво.

– Черният дракон…

Сякаш уплашен още повече от самото име, старецът подгъна колене и падна на тях. Гал скочи от коня си, отиде при него и го вкара в съседната отворена къща. Свих рамене и влязох след тях. /6/

35.

Лежах в светлия сумрак на гаснещата вечер, борейки се с вече неистовото желание просто да стана и да изколя стражата, както и всеки друг, освен Гал, който ми се изпречи на пътя. Повече от половин час се въргалях в изстиващия пясък, пулех се към вилата и напрягах мозъка си в безплодни усилия. Накрая въздъхнах тежко, завъртях през пръсти дръжката на копието и тръгнах в обход, промъквайки се тихо в редкия храсталак. И тогава чух стъпките, приближаващи зад гърба ми…

След секунди нападателят мучеше възмутено в ръцете ми, със запушена уста и добре наточено закалено острие, опряно в гърлото. Носеше лилаво расо на старши свещеник от Лиодийския орден и всичко останало (обръсната коса и вежди, липсващи мигли и изрязаните до кръв нокти) показваше, че той наистина е такъв, а аз съм истерик.

– Казвай откъде, накъде и защо си тръгнал! – просъсках отегчено и наврях физиономията си в полезрението му, без да бързам да му отпушвам устата.

– Ъхп! – каза отчето и припадна.

Командирът на поста пред вилата ме изгледа накриво, докато другите двама преградиха с пиките си входа:

– Добър вечер, отец Глимигирлик. Лордът е зает, ще се наложи да…

– Ще почакам в гостната – отговорих ведро изпод качулката на расото, приведох се още повече и прекуцуках чевръсто под кръстосаните оръжия.

Въпреки очевидния риск, удесеторен от липсата на информация, изгубена по толкова глупав начин, бях решил да не изпускам предоставената ми възможност и сега мислено се поздравявах за това. Бях проникнал незабележимо във вражеска територия, улеснявайки изпълнението на задачата си, и единственият проблем, който лежеше пред мен, бе напускането й. (Наистина съжалявах за копието, което трябваше да оставя в дюните, при отеца.) Сляпото ми предположение, че свещеникът бе тръгнал на редовното си вечерно посещение, когато се натъкна на мен, за щастие се оказа съвсем правилно. Свинята Аврен, разбира се, не беше искрен последовател на учението на Лиодийския орден (основата му повеля е отказът от всички земни наслади), но бе принуден да търпи досадните до смърт отчета в името на обществения си авторитет (празна работа, ако питате мен).

Вече бях пребродил безрезултатно целия долен етаж, стрелкайки с очи под ръба на качулката, (един офицер от охрата бе много изненадан да открие, че отец Глимигирлик може да нанася светкавични парализиращи удари, ако бъде хванат да наднича през чужда ключалка), когато поредната, предпазливо открехната врата ми разкри радостна гледка: Гал, самият той, висеше на отсрещната стена, стегнат с кожени ремъци, и кой знае какво го чакаше, ако не се бях намъкнал вътре, окашляйки се вежливо. Погледът ми падна върху огнището.

– Какво правите тук, отче?! – изскърца Лордът и посегна рязко към звънеца за стражата.

– Грижа се за душата ти, чадо мое – отвърнах благо и го цапнах с ръжена по врата.

Лордът направи „Ссс“ и „Ааа“, а после припадна. Използвах нагорещеното желязо, за да прогоря ремъците, излязохме (доста по-неелегантно, отколкото влязох) и си харесахме два чудесни коня от конюшнята зад вилата. Препуснахме към близките дюни, където прибрах копието си и развързах стария отец Глимигирлик, който се беше свестил и трепереше като желе от студ и страх. Сетне отново поехме по пътя си. /11/

36.

Направих го.

Нямах време да го обмисля. Можех само да се надявам, че под корпуса има достатъчно място, за да не бъда смачкан.

Имаше. Сграбчих някаква черна, мазна тръба и изтеглих тялото си почти изпод самите метални зъби на гъсениците. За малко не се изтърсих, докато облегна гърба си на нещо, а краката на друго. Останах неподвижен за няколко секунди. Двигателят ревеше до мен, а пътят се точеше отдолу. После се закатерих, пазейки се от движещите се части, достигнах дъното на кабината и увиснах отстрани. Пропълзях зад гърба на онова копеле (а на гърба му пишеше „Да го д….“) в момента, в който вдигаше във въздуха една триетажна сграда. Не ме видя, докато се изсипвах отгоре му, с пръсти, извити като нокти на орел. Ревях колкото ми глас държи, хванах го за каката и щях да му счупя врата, ако не се беше докопал до едно голямо зелено копче.

Беше катапултът. Изпуснах го, щом седалката се изстреля нагоре, повличайки и мен. Полетяхме малко и се приземихме в пясъка на няколко метра един от друг. Май си изкълчих или счупих крака, но нямах сили да крещя. Докато пълзях към него, моторът се блъсна в нещо и се обърна на една страна, а после избухна. За момент замръзнах, но реакторът издържа, както обикновено, и местността бе запазена от окончателно атомно унищожение. Потърсих ножа си, но го нямаше, затова продължих да пълзя, без да знам какво точно ще правя.

Не успях да го сваря неподготвен. Отнесох ритник в зъбите, преди да го възседна. Накрая докопах гърлото му, свалих му каската и заблъсках главата на копелето в земята – веднъж, дваж… поколебах се дали да не го питам нещо, преди да го убия, но не измислих кой знае какво и го треснах трети път. Беше доста жилав. Измуча.

– Как дойде тук? – изсъсках.

– С пари – каза той и се ухили така гадно, че повече не издържах.

Свлякох се безсилен до трупа и очите ми срещнаха неговите: изцъклени, вперени там, където на живите не се разрешава да гледат.

После Мракът дойде и за мен. /45/

37.

Скоро последните къщи останаха зад задницата на Синих, който продължи 6 уморен тръс по пътя и не след дълго спря по собствено усмотрение. Смъкнах се от гърба му, поведох го за юздите навътре между дърветата и след няколко глупави препъвания в протегнати корени излязохме на малка полянка, нашарена тук-там с петна лунни лъчи. Стъкнах някакъв немощен огън, който очевидно не си заслужаваше усилията, и вече се канех да си лягам, когато видях жената, изправена на ръба между светлината на пламъците и горския мрак. Беше се появила безшумно, като призрак. Синих изцвили дълго и тревожно.

– Добра среща, странниче.

Гласът й бе дълбок, чувствен и… Синих отново изцвили и хвърли няколко чифтета, но бе здраво привързан за дървото.

– Добра да е – отвърнах любезно, без да изпускам дръжката на копието.

– Какво прави самотен мъж по това време на такова място?

Странен. Гласът й бе странен. Във всеки негов звук сякаш се промъкваше далечен отвъден вой. Нещо в закачливо изречените думи събуждаше в душата ми инстинктивен, животински страх.

– А какво прави самотна и красива жена по същото време и на същото място? – осведомих се в отговор.

Синих беснееше наоколо.

– Прибирам се от съседното село, където живеят родителите ми; тръгнах късно и изгубих прекалено много време по пътя – разясни тя и свали качулката на наметалото си, уверявайки ме,

че комплиментът ми не е отишъл нахалост. – Ще ти бъда много признателна, ако ми позволиш да дочакам утрото край твоя огън…

Буйната й черна коса се отметна встрани, откривайки светлите чисти очи, вперени умолително в моите.

– И успокой тоя глупав кон, моля те.

Дали бе най-добре да я разкарам оттук, без да подбирам средствата /7/ или трябваше да престана да се правя на глупак и да я поканя да пренощува при мен /10/?

38.

Изведнъж осъзнах, че, за да продължа по пътя си, ми е необходимо нещо повече от умението хладнокръвно да изоставям познатите си. Кон. Дявол знае колко далеч оттук бе най-близкото село и дали там се свърташе дори проскубано муле. Кокалите на Синих сигурно вече радваха стражевите кучета, конят на Гал беше при другите коне, а те бяха някъде около вилата, вероятно в добре охранявана конюшня. Изругах.

Легнах на изстиващия пясък и почаках да се стъмни, после половин час пълзях като пустинен гущер в огромен полукръг докато науча необходимото за местоположението, охраната и всичко останало относно въпросната конюшня. (Беше точно зад сградата, пазеше я един заспал страж и това бе всичко.) Станах и се доближих на прибежки, без онзи от покрива да ме види. Долепих се до стената на конюшнята, изминах с котешки стъпки разстоянието до вратата и се погрижих дремещият пазач да спи доста по-дълго, отколкото е възнамерявал. Сетне отворих с ужасяващо скърцане и се намъкнах вътре. Беше пълно с коне. Повечето дремеха, но някои ме усетиха и запръхтяха неспокойно.

– Тихо, кончета! – казах напевно. По гърба ми се стичаше издайническа пот.

Замълчаха и се успокоиха, като по чудо. Ако само един беше вдигнал тревога, нещата щяха да станат доста сложни. Отдъхнах си, избърсах чело и се озърнах, за да си избера някой от всичките. При това попаднах очи в очи с коня на Гал. Той също ме видя. И изцвили. Дълго, шумно и радостно.

Смъртта ме настигна мигове по-късно, докато бясно пришпорвах един огромен сив жребец към близките дюни, във вид на изключително точна стрела, изпратена от някой от наизлезлите войници. Паднах в хладната прегръдка на пясъка и последната ми мисъл бе, че умирам като обикновен некадърен конекрадец.

39.

Половин час по-късно, все още ругаейки се за изпуснатата златна възможност, се дотътрих до пристанището, седнах на един безлюден, дървен кей и ядно се изплюх в лазурносините тихи води. След още половин час въздъхнах, изплюх се още веднъж за всеки случай и тежко се надигнах. Синих вече осезателно ми липсваше.

По обед в Батол става доста горещо. Стигнах до централния площад и седнах в сянката на статуята на Победоносния Първи Кмет, като методично се местех заедно със слънцето. Накрая все пак не издържах и се отправих към пазара за коне, готов да бръкна в капарото на лорда.

Точно на входа реших, че това няма да е нужно. Достатъчно беше да бръкна в гърлото на мръсника, който яздеше някакъв сив, мърляв кон и най-нахално водеше за юздата моя жребец, за да го продаде. Удържах възмущението си още няколко секунди, за да бъда с чиста съвест. Нямаше никакво съмнение – беше Синих, в отлична форма и с обичайното си глуповато-доволно изражение на муцуната.

Приближих се с мрачно изражение и върху моята муцуна, хванах копието с дясната си ръка и потупах с лявата крадеца по крака. Той се обърна изненадано на коня и в следващия миг щеше да падне от него с копие в корема, ако не беше Гал.

– Гал?! – възкликнах и прибрах копието. – Така ли си докарваш допълнително, конекрадецо долен?

Вестоносецът обидено размаха смачканото си флагче:

– Конекрадец ли? Тази кранта се мъкнеше сама по улиците и Небето ми е свидетел, че ако можех да взема за нея и един пукнат опал, щях да го направя!

– Тази кранта е моят Синих, търговецо – поясних. – И ако не ми я върнеш веднага, аз сам ще свидетелствам, че това, което ще остане от теб, няма да струва и толкова!

Е, продължихме в този дух още минута-две и накрая Гал се примири с лошия си късмет. След няколко многозначителни подмятания пък се разбра, че никой от двамата не бърза особено и до вечерта убедително доказахме теорията на вещера-кръчмар и по-точно третата й част. Прекарахме нощта в една тиха спалня за търговци върху постелки, пълни с паразити, и на сутринта заедно продължихме към тръпнещия в очакване Лорд Синан. /#27/

40.

Това и сторих, отправяйки се по главната улица на север. Отминах последните къщи на Сотрил (учудващо голям за пограничен град) и вперих бдителен поглед в пустинята. Дюните се белеха до хоризонта в светлината на утрото, а сред тях бе опнат разораният път.

Скоро открих, че от това няма голяма полза, и решително тръгнах напред. Вървях километър или два, преди да стигна до един доста висок пясъчен хълм и да залегна в буренака по билото му. Сега държах цялата околност под око и никой не можеше да се промъкне незабелязан, още повече ако е Черен дракон.

След няколко часа трябваше да призная, че и в сегашното ми занимание няма кой знае какъв смисъл, сринах се унило по дюната и начумерено се върнах в града. Слънцето вече препичаше жестоко. Сврях се на хладно в една от крайните къщи и се тръшнах с дрехите в някакво легло, разглеждайки резбования дървен таван. Не усетих кога съм заспал, заслушан във воя на вятъра.

Събудих се сам. В стаята беше притъмняло, а небето се виждаше през отворената врата: голямо и обагрено в алено и лилаво – пустинно, вечерно небе. Гал седеше на пода до вратата и гледаше навън. Как ли ме беше открил?

– Какво става? – изграчих.

– Нищо, общо взето. Последните десетина души избягаха на юг и отведоха оня дядо. Май сме сами в целия град.

Млъкнахме. Небето потъмня още малко, докато осъзная, че някакво стабилно бучене се е промъкнало в свистящия по улиците вятър. Усилваше се. Гал ме изгледа уплашено, сетне скочихме на крака (аз грабнах копието) и излязохме на улицата.

Тъкмо тогава Черният дракон, Гърмът, известен още като Светкавицата, бавно изникна иззад далечните хълмове на север.

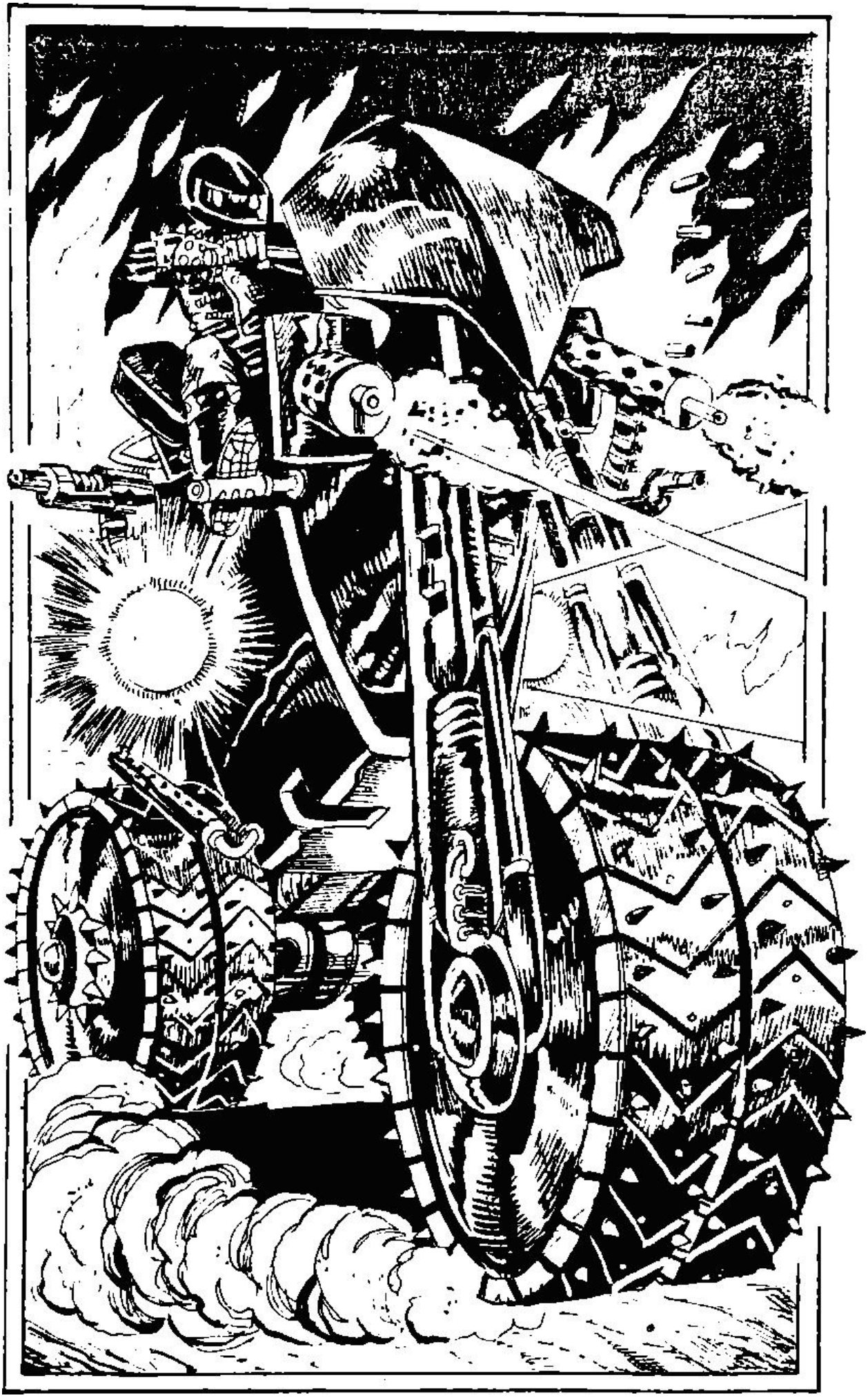

Умът ми отказа да го свърже с нещо познато, докато се носеше към нас. Ужасяващият рев накара въздуха да затрепери. Малки купчинки пясък се сриваха по склоновете на дюните, земята се тресеше, той идваше, огромен и черен, а от муцуната му струяха неземни снопове светлина. Почти можех да видя дребната сянка, която го беше възседнала.

Гал се опита да каже нещо и не можа. Тъкмо си мислех какво ли би могъл да каже, освен „Майчице! Да бягаме!“, когато ми щракна. Прозрението ме блъсна като приливна вълна, коленете ми омекнаха и през оглушителния грохот дочух собствения си истеричен смях.

Беше мотоциклет. /15/

41.

Гал изглеждаше изненадан, когато му обясних намеренията си, и минута-две ме гледа с някакъв странен упрек в очите.

Купихме изгодно коне (старите бяхме продали още по-изгодно) и тръгнахме на север, като че наистина възнамеряваме да срещнем Дракона, но когато стигнахме опасно близо, свърнахме ловко на запад, прекосихме границата и поехме през Провинция Юг към далечното Кралство на Залеза Минавахме през места, които все още бяха далеч от яростта на чудовището, а после и през земи, където дори не бяха чували за него, и това ми помогна да забравя. Същият ефект имаше и златото на прекарания Лорд, което предразполагаше към весел живот. След десетина дни вече бяхме далеч отвъд пределите на Слънчевото кралство и в чудесно разположение на тялото и духа. Тогава започнаха да ни настигат наемниците.

Първият, доколкото разбрах, беше човек на Синан, изпратен да ми търси сметка, а следващите трима бяха изпратени от Аврен, за да търсят Гал. По-нататък вече не се интересувах кой точно е работодателят им, а в един момент дори престанах да ги броя. Нямах нищо против всичко това, но Гал, който не беше свикнал с подобен начин на живот, започна да нервничи и накрая заяви, че не издържа повече. Не му се и наложи, защото при следващото нападение се успях да го опазя. Което не беше чак толкова странно, като се вземе предвид, че самият аз намерих края си в отчаяната битка. Май наистина бяха твърде много.

42.

На „три“ нервите му не издържаха. Отскочих встрани от огнения поток, носещ се срещу мен, и повлякох Гал, който здравата се беше паникьосал и хленчеше неудържимо. Хукнахме по някаква пресечка, твърде тясна, за да може оня да ни последва. Моторът се заклещи между предните две сгради, но плазменият залп беше по петите ни, докато свърнах вдясно на първото кръстовище и му отнех тази възможност.

Бутнах Гал в един вход и заобиколих, за да изляза отново зад чудовището. Онзи даваше ту напред, ту назад, стените на къщите се огъваха и падаха и машината постепенно се измъкваше.

Бях спокоен, но в стомаха ми се бе притаил онзи особен тих, хладен страх, който ме подтикваше да действам.

Хората бяха прави: това тук бе ужасно, по-гадно от дракон, по-опасно от самия мен. Този бе дошъл от бъдещето и убиваше, което го правеше мой колега; но аз не разполагах с мотоциклет като танк.

Стиснах здраво оръжието си, изучавайки конструкцията на машината: вериги, рама, полуоткрита кабина за водача. За момент си помислих дали не бих могъл да го улуча с копието, но се отказах, поне засега.

Магьосникът също беше прав: бях пробил дупка в Света и тоя се бе изсипал вътре заедно с мотора; иначе не си го обяснявах.

Да видим сега двигателя – ядрен, реактора и всичко останало – трудна работа да го счупиш.

Май и самият аз бях прав онази нощ в Кладара, когато се уплаших не на шега: подобно нещо наистина не ми се беше случвало.

Явно отзад имаше камери за нощно виждане или биорадар, защото ме усети, обърна покритата си с каска глава и ме погледна за миг. Точно тогава моторът се освободи и се втурна на заден ход, аз се претърколих встрани и хукнах, а той го обърна насред улицата (с веригите беше адски повратлив) и ме подгони, бълвайки огън. Вече познавах този квартал (то и не беше останало много от него), намерих Гал и се втурнахме нанякъде, а онова се понесе след нас.

И тогава улучи. Момчето изпищя и когато го погледнах, половината от левия му крак я нямаше, а кръвта му се лееше наоколо; щеше да прилича на умрял, ако не крещеше. Обърнах се и също закрещях, докато запращах копието право към стоманената грамада. Сребристата ивица се плъзна в светлината на фаровете и явно улучи нещо, защото избухнаха рояк искри, а двигателят зави на умряло. Не си правех илюзии, че ще експлодира или нещо подобно, грабнах Гал и го понесох колкото можеше по-далеч от металния звяр. /29/

43.

Няколкото престъпни наглед мъжаги по улицата с интерес се вторачиха в мен, когато изкрещях някаква страшна мръсотия в гърба на бронирания тип. Той забави коня си за миг, после, без изобщо да се обръща, реши, че не заслужавам вниманието му и ревностно продължи преследването, бързо излизайки от обсега ми. Бях подготвен за това и с едно специално разучено движение направих крачка напред, завъртях се на пета и запратих с убийствена точност копието, междувременно озовало се в ръката ми. Оръжието просвистя на около половин метър от лявото му рамо и вероятно щеше да се забие точно между плешките на жената в двуколката, ако преследвачът не бе реагирал светкавично на заплахата от улучване, издърпвайки юздите на коня си. Животното обърна масивната си глава и посрещна острието, като с това ме лиши от всяка възможност да го използвам за езда вместо законния му притежател. Двамата рухнаха на паважа, а три секунди по-късно ездачът вече бе на крака – забележително постижение, като се има предвид тежестта на гореспоменатата му броня. Добре познатият ми боздуган отново се намираше в десницата му. Изпъшках.

– Гррр – заяви злокобно гигантът.

– Слушай, съжалявам за коня – казах искрено.

Той завъртя глава и се отправи към мен, разсичайки въздуха с оръжието си.

– Защо да… – не успях да завърша.

Претърколих се през дясното си рамо покрай краката му, докато боздуганът с хрущене се впи в земята. Без да губя време в безсмислено геройство, побягнах към проснатия черен жребец, хвърлих се над него и се изтърсих от другата страна с копието си в ръце. Боздуганът отново не ме улучи и този път доста гадно потъна в трупа на коня, засядайки между ребрата. Това реши изхода на схватката. Черният воин изгуби самообладание, изостави оръжието си и с рев побягна към близката пресечка, предизвиквайки дружния смях на появилата се неизвестно откъде тълпа зяпачи. Изгледах заедно с тях подрусващия се бодлив гръб на страхливото желязо, незабелязано попих с ръкав потта от челото си и се обърнах, за да установя с голямо учудване, че двуколката лоялно бе спряла на десетина крачки от бойното поле. Кочияшът я подкара обратно – приятна гледка, защото вече долавях далечен тропот на копита, които може би носеха насам патрул на градската стража. Каретата елегантно се обърна току пред мен и жената подканващо протегна ръка. Без да бързам, прибрах копието си зад гърба.

– Качи се! – каза тя, леко разтревожена.

Свих рамене и се напъхах при нея. Бялата кобила ни поведе по някакви странични улички, този път малко по-бавно. /19/

44.

Гал се разпищя, но не мръдна от мястото си и накрая аз вдигнах високо копието в дясната си ръка. Ослепителните лъчи на фаровете го срещнаха и чудовището забави ход. Ревът бавно заглъхна до тих вой, после съскане на хидравлика оповести окончателното му спиране.

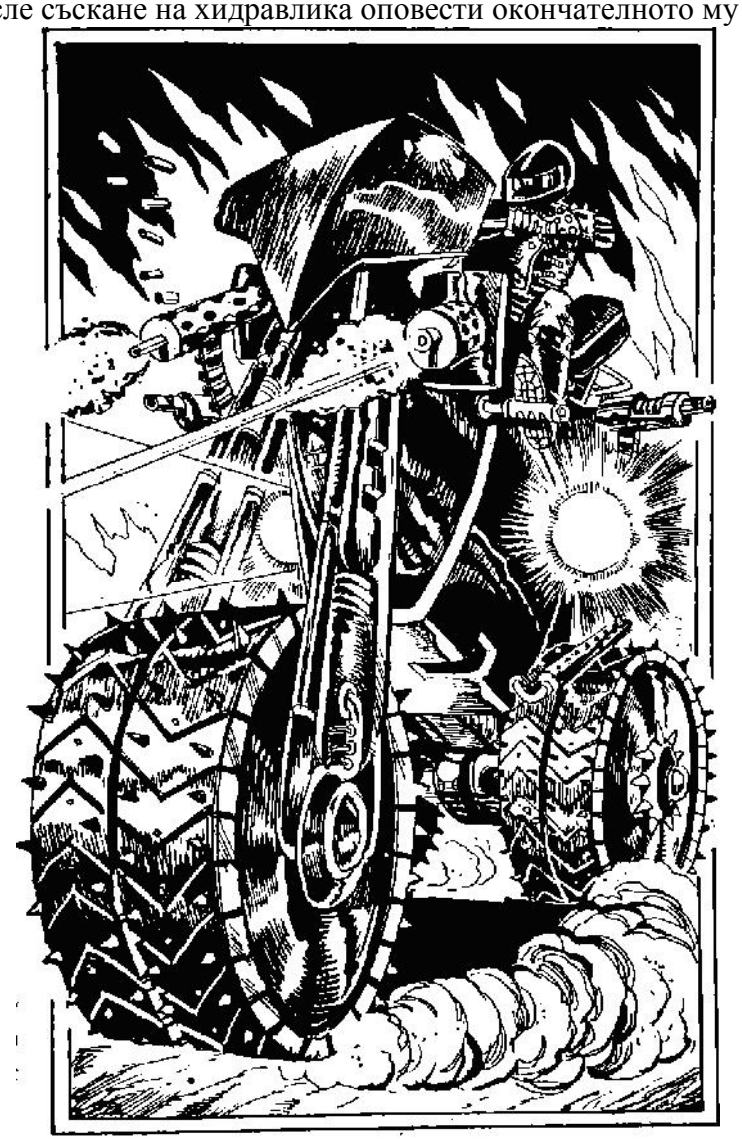

– Ей, копелдак! – викнах достатъчно силно, за да бъда чут.

Виждах ездача неясно зад светлините – с черни дрехи и каска с черно огледално покритие. „Човекът без лице“. Предполагам, че и той ме виждаше зле зад отблясъците на копието, което все още държах вдигнато, за да предпазя очите си. Но ме чу съвсем добре и изпече част от пясъка край мен, за да ми го докаже. Гал рухна на колене, но аз не се уплаших, защото беше просто от шока.

– Знам, че няма да ме убиеш! – извиках.

Всеки човек, седнал върху стоманен дракон на два етажа и спрян от дребна фигурка с копие, става любопитен. Това любопитство бе единственият ми коз.

– Не още – отвърна той.

Гласът му беше нисък, дълбок и определено неприятен. Говореше на тукашния език (още едно доказателство за психолингвистичната хипотеза на Мюлер).

– Чудиш се какъв съм, нали? – рекох, колкото да кажа нещо.

Той като че ли се разсея и взриви малко къщи. Изревах, за да му привлека вниманието.

– Обръщай се и изчезвай! – продължих пресипнало и застрашително. – Мястото ти не е тук.

Рокерът се изхили дълго и гръмогласно.

– Броя до пет – изтърсих. – Това е последният ти шанс. После се считай за мъртъв. /42/

45.

С това историята на Черния дракон приключи. Естествено, не дадох съществени разяснения по случилото се, дори и на Гал, и в скоро време бардовете вече пееха песни за убиеца на Змея. Скелетът на изгорелия мотор доста успешно наподобяваше камара чудовищни кости, а реакторът слабо течеше, така че предупредих хората: мястото е прокълнато. И без това повечето от Сотрил бе в развалини. Пътят просто щеше да се измести.

Гал, както разбрахте, оживя и два дни по-късно му казах „Сбогом“, оставих му повечето си пари, купих кон и се отправих на север по веригата от разрушени градове, през които бе минал рокерът. Последните му думи непрекъснато ме човъркаха и започваше да ми се струва, че щом е дошъл нарочно, то… но не мислех за това.

Така стигнах до Северната провинция на Слънчевото кралство, където следите на Черния дракон се губеха, и полугласните сведения на местните жители ме изпратиха в полунощ в една омагьосана долина. Всъщност ми беше все едно дали е полунощ или пладне, защото насред долината в Света зееше ей-такава дупка, изпълнена с болнаворозова светлина. Слязох от коня и най-сетне позволих на надеждата да забушува във всяка частица от тялото ми: надеждата, че ще се махна от този свят и ще си ида у дома.

И скочих вътре.

Не бих искал да описвам с подробности обратното темпорално-пространствено засмукване.

Лично за мен преживяното представляваше нещо като преминаване през сламка за коктейли, другият край на която е пъхнат в прахосмукачка.

Имплодирах по обичайния начин в нещо като зелена трева и когато намерих главата си, я повдигнах. Точно пред мен се издигаше една статуя, а зад нея се виждаше странно познато голямо дърво. Изглеждаше най-малко на хиляда години.

Вятърът на моята реалност нежно разроши косата ми за добре дошъл.

КРАЙ

ОЧАКВАЙТЕ СЛЕДВАЩАТА
КНИГА-ИГРА НА ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ***ПЛЕЯДА***

ЗЛАТНИЯТ ОРАКУЛ

ПРОДЪЛЖАВАТ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА
НА **СУПЕРАГЕНТА ОТ ОТДЕЛА**
ЗА ГАРАНТИРАНЕ СИГУРНОСТТА НА ПЛАНЕТИТЕ

Машината на времето ще те пренесе в Порт Роял,
откъдето ще започне твоята пиратска одисея.
Целта на мисията е да бъде отнет от испанците

ЗЛАТНИЯ ОРАКУЛ -
могъщ компютър,
подхвърлен в миналото
от неизвестен злосторник.

Безумно смели абордажи,
смразяващи кръвта дуели, дебнещи опасности,
нападения срещу поселища, морски битки -
това е само част от приключенията,
които ви очакват!

Над 500 глави! Два независими един от друг
пътя за достигане до крайната цел!
Богат избор на действия! Математически
опростена система за провеждане на битките!

Успехът на мисията зависи
единствено от
ТВОИТЕ
способности!

ЗА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА ФАНТАСТИКАТА

Издателска къща ПЛЕЯДА
подготвя за печат книгите - игри:

СОНОРА

от Робърт БЛОНД и Ейдриън УЕЙН

Невероятната мисия на един самоук специалист
по глобални проблеми, за когото парадоксът
се превръща в начин на живот.
Един пълен с приключения път
от бюрото в кантората му
до Сонора и обратно...
и във всеки миг
всичко може
да се случи всичко.

ЛЕГИОНЪТ НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

от Джордж М. ДЖОРДЖ

Десет хиляди години са минали, откакто човечеството излиза в космоса.
Дванадесет века продължава борбата с изпреварилите го цивилизации...
Тогава от безкрайността се появява тайнствената
и могъща раса на РИАРОНИТЕ.
Само за десетина години
имперският флот е разпръснат и унищожен.
От цялата галактика се събират и тайно се обучават
най-добрите пилоти. Един от тях, читателят, космически авантюрист
и контрабандист, показва изключителни способности
и е назначен за командир на елитна бойна ескадра,
наречена "ЛЕГИОНЪТ НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ".
Дали ще успее да победи Риароните...
зависи от умението му
да води космически бой.

ОЧАКВАЙТЕ ПРЕЗ АПРИЛ!

Най-сетне книга-игра на спортна тема!
За всички, които обичат баскетбола
ИК ПЛЕЯДА ще издаде поредната книга на
Майкъл МАЙНДЕРАЙМ

ДЕМОНИТЕ в NBA

Предстои ти да регистрираш двадесет и осмия
отбор в NBA - ТОРМЕНТО ДИЙМЪНС,
да закупиш няколко звезди,
да откриеш нови таланти и да се впуснеш
в предварителния маратон от 82 мача.
При успех ще влезеш в плейофите,
където те очакват тежки битки срещу
ХЮСТЪН, СИАТЪЛ и ФИНИКС
за първото място в западната конференция.
За десерт има нещо велико -
среща лице в лице
с ЧИКАГО на Майкъл Джордан!
Ще бъдеш президент,
мениджър, треньор и дори играч!
Ще бъдеш новият баскетболен идол на NBA!

НЕ ПРОПУСКАЙ С ВОЯ ШАНС!
ИЗИГРАЙ ТАЗИ ИГРА!
ИЗПИТАЙ ЕКСТАЗА НА ШАМПИОНИТЕ!

Успехът в играта зависи
единствено от ТВОИТЕ способности!

ОЧАКВАЙТЕ ПРЕЗ ЮНИ!

В навечерието на Световното първенство по футбол
ИК ПЛЕЯДА ще зарадва своите читатели
с новата книга-игра на **Майкъл МАЙНДКРАЙМ**
от поредицата за суперагента

БОГОВЕТЕ НА ФУТБОЛА

Футболът се роди през IX век.
През XX век, завладя света!
Триста години по-късно
великата игра покорява Галактиката!
Земята и още петнадесет планети образуват
Галактическата лига. Много от големите играчи
на XX век са съживени, за да играят в нея.
Наричат ги Боговете!
Шестнадесет отбора се впускат в жестока битка
за два трофея - званието "Галактически шампион"
и Купата на Галактическата лига. В тази борба
няма правила, всички средства са позволени!
Ще се изправиш срещу Марадона,
Гулит, Матеус и много други величия!
Ще градиш отбор, ще купуваш и продаваш играчи,
ще изучаваш тактиката на противниците
и ще избираш своя игрова схема!
Всички отбори са добри, но само един ще спечели!
Дали това ще бъде отборът на Земята,
зависи единствено от **ТВОИТЕ** способности!

ВСИЧКО ЗА ЛЮБИМАТА ИГРА,
СЪБРАНО В ЕДНА КНИГА!

Вестоносецът ме изгледа недоверчиво.

— Виж хората наоколо — рекох, без да се тревожа, че наоколо няма никой. — Кой кладарец освен мен би могъл да е Белаур... ъ-ъ–ъ, Страшния?

— Лордът поръча да проверя белега — каза той с трепереш глас.

Направих му и това удоволствие. Очите му се разшириха при вида на дългата, неприятно бяла черта, слизаща надолу по гърба от лявото ми рамо. Навлякох отново дрехата си:

— Е?

Той стана и се поклони, за всеки случай:

— Елате с мен, о, рицарю, на меча!

— Какво?! Чак до Брега на Златото с един... — възкликнах, но спрях навреме, преди да го обидя — ... южняк?

Той ме погледна и хладно заяви:

— Лордът поръча да сте там до две седмици, рицарю на меча.